

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

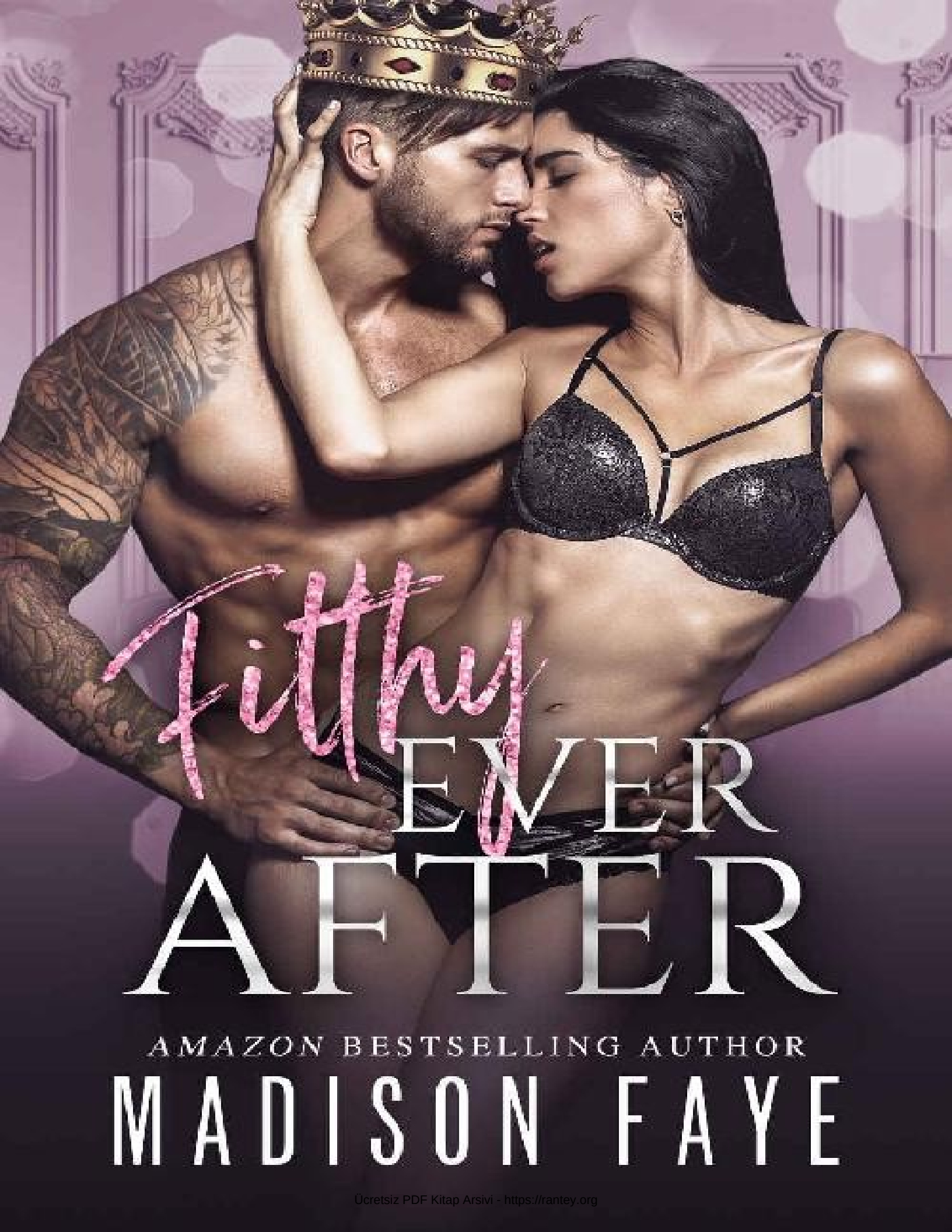
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fifty
EVER
AFTER

AMAZON BESTSELLING AUTHOR

MADISON FAYE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SONSUZA KADAR PIS

ROYALLY SCREWED: KİTAP 5

MADISON FAYE

İçindekiler

[Ücretsiz Kitap](#)

[Teklifi Filthy](#)

[Ever After](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan Madison](#)

[Faye Mailing List](#)

[Yazar Hakkında Telif](#)

[Hakkı Bildirimi](#)

Telif Hakkı © 2018 Madison Faye
Cover: Kapakl v
Fotoğrafçılık: Wander Aguiar

FILTHY EVER AFTER

Cam ayakkabıyı
annesi.

unut. ve Peri
F*ck çekici olmak.

Vaftiz

Bunun iğrenç olduğunu
söyleyecekler. Bunun
yanlış olduğunu
söyleyecekler.

Onun *benim* olduğunu söylüyorum ve hiçbir şey beni Kraliçeme sahip
çıkılmaktan alıkoyamaz.

Kral olmak zordur. Ve Kraliçesi olmayan bir kral olmak beni gerçekten *çok*
zorlaştırdı. Gelinimi bulmak için bir kraliyet balosu en son isteyeceğim şey
- ta ki *onu* görene kadar.

O derin yeşil gözlere bir kez baktığımda kaybolduğumu anlıyorum.
Bağımlıyım. Takıntılı. O tatlı dudakların bir tadı ve sert ellerimin bir

dokunuşu

ve onu benim yapmak için tüm krallığımlı yıkacağımlı biliyorum.

Dünya bunu durdurmaya çalışacak ve bunun yanlış olduğunu söyleyecek. Onun bir prenses olmadığını söyleyecekler ama ben de bir centilmen değilim.

Kötü kalpli üvey annesi bizi ayırmak istiyor ama o ve dünyanın geri kalanı *benimle benim* olanın arasına girmenin ne kadar aptalca olduğunu öğrenmek üzere.

Bu bir peri masalı değil, ama Emilia hanımefendi *çok* mutlu bir son bulmak üzere. Ve ben de ona tacımın her santimini vereceğim.

O benim her şeyim olacak. Her şeyim. *Kraliçem*.

Ve onun oturması için büyük, kalın, zonklayan bir *tahtım* var.

Vahşi, sert, asil ve tamamen abartılı. Ateşi sonuna kadar açılmış bir Külkedisi hikayesi arıyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok ;). Pis bir kral, arsız bir prenses değil, hatta kötü kalpli bir üvey anne. Mücevherlerinizi sıkı tutun!

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, bu kitap da güvenli, hile yok ve HEA garantili.

CHAPTER 1

R I A N

Bir zamanlar yaşı bir denizciden duyduğum bir söz vardı - deniz adamlarının karaya oturmaları halinde söyledikleri bir söz. "Her yerde su var ama içecek bir damla bile yok."

O gece etrafımda devam eden baloya şöyle bir baktım ve aklıma gelen tek şey buydu: her yerde su vardı ve içecek tek bir damla bile yoktu.

Denizciler için bu, okyanusta kaybolmak, tuzlu suyla yaşayamayacağınız için içmek istemediğiniz suyla çevrili olmak anlamına geliyordu. Benim içinse, sarayımdaki o baloda? Onların acısını hissettim. Orada, koca bir ülkenin kralıydım, gençtim ve en verimli çağımdaydım ve etrafım prensesler, düşesler ve her mevkiden *hanımefendilerle* çevriliydi. Erkekler hayatları boyunca böyle bir senaryonun hayalini kurarlar.

Ve hala? Her yerde su var ama içecek bir damla bile yok.

Tek bir tanesini bile istemedim. Gözlerini kırıştırmalarını ya da nazlı gülümsemelerini istemiyordum. Bütün gece olduğu gibi üzerime çullanmalarını istemiyordum. Oyalanan dokunuşları, çok uzun süren sarılmaları ya da şimdiye kadarki bazı özellikle cesur durumlarda, onları o gece yatağında tutarsam neler olacağına dair fısıldanan vaatleri istemiyordum.

Hiçbirini istemedim.

Bir krallığı yönetmek zordur ve bunu yapmak için çok fazla zaman gerekir. Anlamsız şeylere ya da anlamsız olanlara ayıracak hiç vaktim yoktu. Ve o gece etrafımdaki kadınlar anlamsızlığın yaldızlı tanımlarıydı. Kahretsin, tüm lanet balo anlamsızdı ve bu da beni çileden çıkarıyordu. Tüm balo salonuna bakan alçak sahnedeki tahtıma oturdum ve hayıflandım. Kendi kendime kaşlarımı çatarak viskimi yudumladım.

Her nasılsa danışmanım Tomilson'un beni bu işe ikna etmesine izin vermiştim. Arkadaşlarım da hiç yardımcı olmamış, bu fikri teşvik etmişlerdi. Bana gerçekten bir gelin bulmamda yardımcı olmak için mi yoksa sadece benimle dalga geçmek ve hiçbir parçası olmak istemediğim bir iş sırasında orada oturup somurtmamı izlemek için mi bu işin arkasında durduklarından hala emin değildim.

Muhtemelen ikisiydi.

Ama balonun ve kendi krallığım Badiff'ten ve yurtdışından gelen bekâr kadın ordularının nedeni buydu: bir eş bulmak. Bir geline ihtiyacım vardı. Ya da krallığının istikrarı ve dünyadaki yeri için daha da önemlisi, bir *kraliçeye* ihtiyacım vardı.

Ama dünyanın en boktan hızlı randevusu gibi büyük bir sosyal etkinlik düzenleme "geleneği" benim için cehennem gibiydi. Bu kadınların hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Evet, çok güzellerdi, süslü püslüydüler, yaldızlılardı ve zengin, bağlantılı ailelerden geliyorlardı.

Ama cidden, siktir et.

Burası modern dünyaydı, lanet olası karanlık çağlar değil. Ben Kral Arthur değildim. Kesinlikle yuvarlak bir masam yoktu. Ve kişisel kraliyet muhafızlarım saldırı silahları taşıyordu, mızrak ve kılıç değil.

...O zaman neden hala yaşadığımız gibi "bir kraliçe buluyordum"?

"Dikkatli ol, çok eğleniyor gibi görünmeye başladın." Döndüm ve Nessa Krallığı'ndan arkadaşım Prens Adam'a ters ters baktım. "Çok komik," diye mırıldandım. Adam sadece sırıttı.

"Hayır, gerçekten, böyle gülümsemeye devam edersen yüzün yapışabilir."

Kaşlarımı çatarak Adam'ın kardeşi Prens Shane'e döndüm ve aynı bakışı ona da attım. İkisi de kıs kıs güldüler ve içkilerini yudumladılar. Adam ve Shane birlikte yatılı okula gittiğimiz günlerden beri arkadaşımdı. Eğer teknik olarak konuşmak isterseniz, Adam Kral Francis'in öz oğluydu. Shane de en az onun kadar varisiydi - Adam'ın ailesinin bir araba kazasında öldükten sonra evlat edindiği Nessa lordunun oğluydu. O ve Adam aynı yaşıydılar. Aynı yapıdaydılar. Şu anda olduğu gibi derimin altına girmek istediklerinde aynı huysuz hıyarlardı.

"Biliyorsun, tüm bunlar çok saçma."

"Belki," diye omuz silkti Adam. "Ama gerçekten bir kraliçeye ihtiyacın var." "İhtiyacım yok."

Shane homurdandı. "Evet, öyle. En azından biriyle yatman gerekiyor."

"Ne zaman istersem sevişebilirim," diye homurdandım. "Ne de olsa ben *kralım*."

"Ve yine de..." Adam sırtıttı. "Sen değil."

Elimi umursamaz bir şekilde salladım ve bu sefer ikisi de homurdandı.

"Ah evet, *anlamsız*, değil mi? Şu anda günün kelimesi b u , değil mi?"

"İstersen bunu 'git kendini becer' olarak değiştirebilirim."

Shane içkisine geri dönerken kıkırdadı. "Gördün mü? Bu bastırma, dostum. Bunu dışarı çıkarmalısın."

"Hey, tüm bu top olayını atlayıp onun yerine bilmem ne ismini a r a y a b i l i r s i n ."

Ne yazık ki Adam'ın tam olarak kimden bahsettiğini biliyordum, çünkü o ve Shane olaydan beri onun peşini bırakmamışlardı. Benim konumumda ve benim gibi bir adam bazen belirli tipte insanları cezbederdi. Daha doğrusu, özellikle belli bir *kadın* tipini. Arkadaşlarımla hala bana zorluk çıkardığı kadın, ben iş için yurtdışındayken, ben orada yokken bir şekilde otel odalarımın girmiş ve her yeri iç çamaşırlarıyla süslemişti. Duvarlardan, yastık kılıflarından, küvetten bahsediyorum,

Hepsini sikeyim. Bu zaten yeterince tuhaftı, hatta belki biraz komik bile olabilirdi. Ama ondan sonra, aynı kadın kale arazisinin dışında ateşler yaktı - "biz 2 B'ydik" veya "urs always <3" gibi şeyler *yazan* ateşler.

Doğru ya, sonra bana postayla içinde kan damlaları, bir tutam saç ya da tırnak kırpıntısı olan küçük şişeler göndermeye başladı, "böylece onu yakınımnda tutabilirdim."

Adam ve Shane bunun komik olduğunu

düşündüler. Ben düşünmedim. "Hey, o bu gece

burada mı?"

İçimi çekerek başımı salladım. "Randevun olarak, Shane. İyi eğlenceler."

Homurdandı ve içkisinin sonunu boşalttı. Hayır, sapık hayranım o gece kesinlikle sarayda değildi. Yüzü krallıktaki her karakol ve nöbetçi karakolundaki "görüldüğü yerde tutuklama" panosundaydı.

"Bu boktan gösteriye başka arkadaşlarımı davet

etmedim mi?" Adam güldü. "Xavier ve

Hayden?"

Xavier Banes Bandiff Dükü, Hayden ise Rince Kralıydı. Her iki adam da benim eski ve iyi dostlarımdı.

"Evet, buradalar ama ikisi de eşleriyle dans ediyor."

Shane dramatik bir şekilde iç çekti. "İşte bu yüzden bekar arkadaşlarınızla havalı masadasın."

Tam cevap verecektim ki danışmanım Tomilson tahta yaklaştı.

"Majesteleri, bu Prenses Jin-"

Ve birden odadaki her şey kayboldu. Arkadaşlarım, Tomilson, bana kur yapmak için gelen mor elbiseli Prenses Jin, balo, hepsi.

Çünkü tam orada, bir figür odaya adım attı ve diğer her şeyin bir önemi kalmadı.

Uzun, siyah saçları vardı. İlk gördüğüm buydu. Ama ondan sonra dudakları geldi. Yumuşak, dolgun, kırmızı ve buradan bile çok çekici görünüyordu. Diğer davetlilerle aynı altın ve yaldızlı maskeyi takıyordu -gelenek olduğu üzere, ben hariç herkes böyle bir balo için maske takardı- ama buna rağmen, döndüğünde gözleri odanın diğer ucunu delip geçiyordu.

Zümrüt yeşili. Ateş yeşili. Beni büyüleyen ve nefesimi kesen bir yeşil.

Elbisesi de aynı renkteydi ve sanki mükemmel vücuduna boyanmış gibi üzerine dökülüyordu. Tüm doğru yerlerde sıkıyor, diğer yerlerde ise dalgalar halinde düşüyordu. Balo salonunun kapısından içeri adımını atıp etrafa baktığında, sanki taze bir nefes gelip beni kış üstü yere serdi.

"Affedersiniz."

Ayağa kalktığımın, içkimi Adam'a uzattığımın ve Prenses Jin ile Tomilson'a resmi bir şekilde başımı salladığımın ancak farkındaydım. Tam ona doğru ilerledim - kapının girişinde duran chartreuse renkli gizemli kıza. Yaldızlı tavanlı devasa odada ağzı yarı açık bir merak duygusuyla etrafına bakınıyordu. Aslında o kadar büyülenmişti ki, ben ona doğru hışımla ilerleyene kadar geldiğimi fark etmedi.

Ama birden bakışları düştü ve gözleri benimkilere kilitlendi - onunkiler şok ve şaşkınlık, benimkiler kararlılık ve ham ihtiyaçla doluydu.

Ve aniden, göz açıp kapayıncaya kadar, o - aslında, o göz kırptı. Göz kırptı, yanakları kızardı, döndü ve *koşmaya* başladı.

Ben de kovaladım.

Zümrüt yeşili elbisesinin izini bir yan koridorda takip ettim ve karanlık bir köşede chartreuse dumanı gibi kaybolmasını izledim. Arkasından koşarken kanım ısındı ve nabzım kulaklarımda gümbürdedi, köşeyi tam zamanında döndüğümde kilitli bir kapıyla karşılaştığını gördüm.

"Dur."

Yumuşak soluğunu duyabiliyordum ve o karanlık koridorun sessizliğinde derin sesimle çıplak omuzlarının sertleşmesini izledim.

"Sen," dedim, bu kez daha sessiz, nabzımın uğultusunu yavaşlatmaya çalışarak.

Yavaşça döndü ve o yeşil gözler bana tekrar çarptığında eridim.

"Ben mi?" dedi usulca, sesi bal ve ipek gibiydi.

"*Sen*," diye hırladım alçak sesle, ona doğru ilerlerken içimdeki canavar serbest kalmak için kükrüyordu. Gözleri kocaman açıldı ve yumuşak pembe dili mükemmel dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Daha da yaklaştım, daha önce yakalayamadığım detayları yakaladım. Yanaklarındaki allık. Çene çizgisinin kıvrımı, o mükemmel elbisenin altındaki göğüslerinin kabarıklığı.

Tüm dünya durdu: Bu kız *her şeyimdi*. Anlık saplantım. Anlık bağımlılığım.

Benimkini.

"Adın ne güzelim?" Tam önünde durarak usulca söyledim.

"Neden?" diye fısıldadı, ses tonunda kanımı kaynatan bir meydan okuma vardı.

Gülümsedim. "Neden?" hırıltısı boğazımda düğümlenirken ona doğru eğildim ve sırtını kapıya yasladım.

"Çünkü önünde *Kraliçe* kelimesi varken kulağa nasıl geldiğini bilmek istiyorum."

CHAPTER 2

EMILIA

Üç Gün Önce

"EMILIA!"

Portia'nın yatak odasından ismim haykırıldı.

"Emilia! Lanet olsun, ayakkabılarım nerede?!"

Keşke üvey kız kardeşimin zehirli davranışlarının tek nedeninin iki gün önce eve gelen davetiye olduğunu söyleyebilseydim. Ne yazık ki bu yalan olurdu. Belki davetiye onu ve Renata'yı her zamankinden *biraz* daha boktan bir hale getirmişti ama gerçekten de bu davranışları normların çok da dışında değildi.

"Tanrı aşkına, Emilia!" Renata'nın mızızlanmasına katıldı. "Elbiselerimi kuru temizlemeye verdiğini söylediğini sanıyordum!"

İnadına ikisini de görmezden geldim. Ayrıca şu anda bodrumda yaptığım işle, yani çamaşır yıkamakla uğraştığım için bir şekilde bundan kurtulabilirdim. Üvey kardeşlerimin bildiği kadarıyla, çünkü onları buna inandırmıştım, bodrumda hiçbir şey duymuyordum - sürekli alaycı taleplerinden kaçabileceğim bir yer olması için uydurduğum bir yalandı bu. Demek istediğim, kendileri çamaşır yıkamıyorlardı, bu yüzden yalan devam etti ve bodrum, şirret yorumlardan, çöpmüşüm gibi küçümseyen bakışlardan ve Portia, Renata ve üvey annem Marta ile yaşamamanın genel berbatlığından güvenli noktam olarak kaldı.

Ben de orada *yaşadım*. İnan bana, o evde sen de yaşardın.

Her zaman böyle değildi elbette. Yıllar önce, ben küçükken ve babam hâlâ hayattayken, eski malikânemizin bodrumu masalsı bir kaçış yeri idi. Babamla birlikte hayal dünyasında oyunlar oynardık - ben kahkahalar atarken babam beni kovalardı ya da ben doldurulmuş hayvanlar için çay partileri düzenlerdim. Annem çok genç yaşta vefat etmiş olsa da o yıllar güzeldi.

Ama sonra babam Marta'yla tanıştı. Başlarda normaldi. Belki bana karşı biraz soğuktu ama babam bunu annemin "yerine geçtiğini" düşünmemi istememesine bağlamıştı. Marta'nın kendi iki kızı vardı, ikisi de yatılı okuldaydı ve ben onlarla düğüne kadar tanışmamıştım. Düğünden sonra okula geri döndüler ve Marta yanımıza taşındı.

Kanser o zaman ortaya çıktı ve babam birkaç ay içinde kötüden daha kötüye gitti. Çok mücadele etmişti - tüm hayatı boyunca çok mücadele etmişti. Ama içindeki canavar onu yavaş yavaş yere serdi, ta ki bir gün yok olana kadar.

İşte o zaman her şey değişti. Marta evin tüm kontrolünü ele geçirdi ve aniden iki kızı da kalıcı olarak eve döndü. Ve eğer daha önce bana karşı soğuk davrandıysa, bundan sonra bana karşı düpedüz *kötü* davranmaya başladı. Sadece birkaç hafta içinde Marta'nın rahmetli kocasının kızı olmaktan çıkıp üçünün hizmetçisi haline gelmiştim. Babam kraliyet ailesinden değildi - resmi olarak değil. Ama krallığımız Bandiff'in Lorduydu ve yaşadığımız malikâne büyüktü ve bir ev personeli vardı. Ama Marta görevi devraldıktan sonra ben de yardımcılardan biri oldum.

Babamın zamanında aşçılar, hizmetçiler ve ev çalışanları aileden sayılırdı. Marta'nın yönetimi altında onlar - *biz* - köle gibi olduk.

"Lanet olsun! Emilia!"

Portia'nın çığlığı kulaklarımda kara tahtaya çakılmış çivi gibi yankılandı ama aldırmadım, ıslak çamaşırları kurutucuya atıp kurdum.

Bodrum kapısı aniden açıldı ve Marta'nın belirgin ayak sesleri bodrum merdivenlerinden aşağı inerken döndüm.

"Emilia!" Soğuk, keskin sesi odanın içinde yankılandı.

"Evet?"

Gözlerini bana dikti. "Masum numarası yapma seni küçük sinsi. O ikisini kandırdın ama bir an için bile burada çok iyi duyabildiğini bilmediğimi düşünme."

Yutkundum ve ona meydan okurcasına bakarken sözlerimi geri

çektim. "İstedığın gibi sadece çamaşırları yıkıyordum."

"Bekleyebilir," diye tersledi. "Terzi..." Şakaklarını ovuşturarak derin bir iç çekti. Kendisi ve iki kızı için üç özel elbise dikmesi için tuttuğu tasarımcı bir saat önce gelmişti, üst kattaki öfke çılgınlıklarını duyunca işlerin planlandığı gibi gitmediğini anladım.

Evet, bunların hiçbiri normalin dışında değildi, ama hepsi normalden iki kat daha kötüydü ve hepsi kraliyet daveti yüzünden oldu.

Kral Rian'la sadece bir kez, ikimiz de çocukken, babamın saraya davet edildiği bir vesileyle tanışmıştım. O zamanlar Rian, babası Kral Vanir'in oğlu *Prens* Rian'dı. Ama Rian artık Kral'ın ta kendisiydi.

...ve görünüşe göre, bir kraliçe arıyor.

Krallığımızın Kralı'nın bu kadar uzun süre bekar kalması medyanın ve magazin basınının sürekli ilgisini çekiyordu. Bazı değersiz dergilerin her zaman kendi teorileri vardı - her zamanki düşünceli tavrı ve sert, sertleştirilmiş iyi görünümü nedeniyle, sadece kızları bağlamak ve kırbaçlamak isteyen, onlarla evlenmeyen bir tür cinsel sapkın olduğu. Bazı magazin dergileri onun gizliden gizliye eşcinsel olduğunu iddia ediyordu ama açıkçası ben bunu göremiyordum.

Sebepler ne olursa olsun, görünüşe göre bir gelin bulma zamanı gelmişti. Bunu yapmak için de eski Bandiff geleneklerine başvurarak maskeli bir kraliyet balosu düzenlemiş ve tüm uygun hanımları, prensesleri, düşesleri ve diğerlerini davet etmişti. Görünüşe göre, kraliyet fermanına inanılacak olursa, dansın sonuna kadar bir eş seçecekti.

Kulağa büyölü ve bir anlamda romantik geldiğini söylemek istedim. Ama sonra Marta ve iki korkunç kızı bir davetiye aldılar ve bu da her şeyin cazibesini tamamen ortadan kaldırdı.

"Bu *berbat bir şey!*"

Marta'yı Portia'nın odasına kadar takip ederken düşüncelerimden sıyrıldım - namı diğer, Portia taşınıp kendi odası ilan etmeden önceki eski odam. Zavallı tasarımcı başını sallıyor, Portia odada sağa sola sallanırken yeni ölçüler almaya çalışıyordu. Bir tarafta, zümrüt yeşili elbisesi bir sandalyenin üzerine örtülmüştü.

"Boktan bir iş çıkarmışsın, biliyorsun!" diye bağırdı tasarımcıya. "Hiç uymuyor!"

Kıkırdamamı engellemek için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldım. Bununla birlikte, zavallı adam için üzüldüm. Muhtemelen artık bildiği ama Marta'nın önünde söyleyemediği şey, yaptığı işin ödemesini o kontrol ettiği için, Portia'nın orijinal ölçülerinde hile yaptığıydı. Aslında Renata da hile yapmıştı. Kızların ikisi de kötü durumda falan değildi, sadece olmadıkları bir şeymiş gibi davranmışlardı ve şimdi özel elbiseler hiç uymayacaktı.

Portia korse, bant, sıkıştırılmış iç çamaşırı gibi şeylerle kendi bedenine göre *çok* fazla zayıflamaya çalışmıştı. Renata ise yoga pantolonunun ve egzersiz üstünün altına, olmayan kıvrımlarını vermek için bir şeyler giymişti - doldurulmuş bir sütyen, sahte kalçalar ve dolgulu bir popo.

Marta'nın da bunu bildiğine dair bir his vardı içimde ama o da zavallı tasarımcıyı "iş batırdığı" için küçümseyenlere katıldı.

Renata hışımla odaya girip mavi elbisesini Portia'nın zümrüt rengi elbisesiyle birlikte yığının içine atarken zavallı adam, "Haklısın, benim hatam," diye mırıldandı. "Ve tabii ki yeni versiyonları iki gün içinde hazır edeceğim!"

"İyi edersin, yoksa tazminat için seni mahkemeye veririm!" Marta alay etti. Adam elbiseleri toplamaya başlarken hızla başını salladı. "Üstümdeki değişiklikleri yapacağım-"

"Değişiklikler mi?" Üvey annem burnunu kırıstırdı. "Kızlarım için, krallarıyla tanıştıklarında onun kraliçesi olma şansı varken mi? Hiç de hafif değil!"

Yenileri!" diye tersledi. "Tamamen yeni elbiseler. Ve yarın akşama kadar."

Adamın yüzü soldu ama başını salladı ve elindeki iki elbiseyi sandalyeye geri bıraktı. "Elbette hanımefendi."

"Yani, daha önce kulağa çok eğlenceli geliyordu."

Vi'ye sırtıırken şarap bardağına doğru homurdandım. "Oh, çok eğlenceli."

"Marta o zavallı adama yeni bir göt deliği mi açtı?"

"İki yeni."

Arkadaşım irkildi. "Zavallı adam."

"Evet."

"Spanx ve push up sütyenlerini çıkardıktan sonra o elbiseleri giyen iki kaltak ne kadar komik görünüyordu?"

Kıkırdadım. "Ne yazık ki o kısmı kaçırdım."

Vi hatırladığımdan bile daha uzun süredir en iyi arkadaşlarımdan biriymi. Onu yetiştiren büyükannesi yıllarca ailemizin aşçılığını yapmıştı ve Vi ile ben bu evde en iyi arkadaşlar olarak oyun oynayarak büyümüştük. Büyükannesi babamdan kısa bir süre sonra vefat etmişti ve Marta'nın yerine gelen yarım düzine kişiyi kovmasının ardından Vi sonunda mutfağı devralmıştı.

Ve işte oradaydık, kahve fincanlarından chardonnay içiyor ve boktan üvey ailem hakkında dertleşiyorduk.

"Eh, eminim şimdi güzel yenilerini aldıklarına göre, Kral Rian'ın onlara karşı koyması mümkün değil."

Neredeyse şaraptan boğuluyordum.

"Acaba nasıl seçim yapacak?"

Vi kıs kıs güldü. "Ve unutmayın, Marta'nın kendisi de bekarlığa veda adayı. Şimdi seçebileceği üç tane karşı konulmaz kraliçe aday var!"

"Demek istediğim, eğer arkadan bıçaklayan şirretlik ve korkunç kişilikler ona göreyse, zor zamanlar geçirecektir."

Vi elindeki fincanı benimkine vururken güldü. "Bunun şerefine."

Ben içimi çekmeden önce bir dakika boyunca sessizce içtik. "Onun ne olduğunu düşünüyorsun
Gerçekten mi?"

"Kral Rian mı?" Vi omuz silkti. "Kim bilir, ama sanırım henüz bulamadı. Belki *de* insanları kırbaçlıyor, bağlıyor, ağzını tıkıyor falan."

Ben kızardım, o da sırtıttı. "Oh, bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Başka tarafa baktım. "Yani, göze çarpıyor."

"Gizlice eşcinsel olduğunu söyleyen magazin gazetesinden daha iyi." Vi kaşlarını kaldırdı. "Böyle görünen bir adamın kendi takımı için oynamasına *imkan* yok. Ya da eğer öyleyse, bu kadın türüne karşı işlenmiş bir suçtur."

Sırtıttım. Tamam, haklıydı. Kral Rian *muhteşemdi* ve kraliyet ailesiyle pek bağdaştıramayacağınız türden sert, buyurgan, kötü bir çocuk gibiydi. Evet, o bir kraldı ama Hollywood'un o sevimsiz gülümsemelerinden birini takınarak ya da uçuşan cüppeler ve tertemiz parlatılmış ayakkabılarla dolaşmıyordu.

Hayır, krallığımızın kralı deri botlar, kot pantolon ve motosiklet ceketıyla dışarı çıkmasıyla tanınırdı. Bir kolunun tamamında ve muhtemelen başka yerlerinde de dövmelemler vardı, diye düşündüm yüzüm kızararak. "Kral "dan çok motorcu ya da rock yıldızı gibi bir şeydi, en azından kendini nasıl taşıdığı ve giyindiği açısından.

Kral Rian *ateşliydi*, açık ve net. Onu daha önce hiç *böyle* düşünmediğimi iddia edersem yalan söylemiş olurum. Nabızı atan her kız onun hakkında böyle düşünmüştür.

"Peki Marta o elbiseleri yaktı mı?" Vi içini çekti ve başını salladı. "Ne büyük bir israf, değil mi?"

Ama göz göze geldik ve ben başımı sallayınca yavaşça kaşlarını çatı.

"Hayır."

"Hayır mı?"

Sırıttım. "Onları almış olabilirim. Bilirsiniz, güvende tutmak için."

Arkadaşımın gözleri parladı. "Şimdi onları deniyoruz."

"Vi, hadi ama-"

"Hayır, hadi gidelim," diyerek mutfak taburesinden atlayıp koluma girerken bana gülümsedi. "Hadi, eğlenceli olacak!"

"Vay anasını," diye nefes aldı Vi.

Bodrum katındaki odanın aynasındaki yansımamıza bakmaya başladığımızda kendim de inanamayarak göz kırptım.

"Çok süslü görünüyoruz."

Sırıttım. Vay anasını. Vi haklıydı. Ben Portia'nın döküntü zümrüt elbisesini, Vi de Renata'nın mavi elbisesini giymişti. Üvey kardeşlerime hiç uymamışlardı. Ama bize?

...Terzide dikilmiş gibi görünüyorlardı.

Zümrüt rengi olan, ince bedenimin her santimine boyanmış gibi oturuyordu ve Renata'nın üzerinde bol ve biçimsiz duran mavi olan, doğal kıvrımlarıyla Vi'nin üzerinde *muhteşem* görünüyordu.

"Yani *lanet olsun!*" Vi başını salladı.

"Evet, cidden." Özlemle gülümsedim. "Davetiyemizin olmaması çok kötü, değil mi?"

Kendimizi kontrol ederken Vi bir an sessiz kaldı.

"Peki ya yapsaydık?"

Suyu test ediyormuş gibi sessizce söyledi.

"Ne demek istiyorsun? Biz bilmiyoruz. Davetiyede sadece Marta, Portia ve Renata'nın isimleri var, biliyorsunuz."

"Evet, peki ya bizim *kendi* davetiyemiz olsaydı?"

Ben de ona uyarak sııttım. "O zaman bu baloya gider ve süslü biriymişiz gibi davranırdık, tabii ki."

Vi sııttı ve elbisesini çıkarmaya başladı.

"Başka bir şey söyleme."

Önlüğünü dikkatlice çıkarıp mutfak beyazlarını tekrar giyerken kaşlarını çattım. "Dur bakalım, ne diyorsun?"

"Daha fazla konuşmayalım diyorum," diye göz kırptı. "Bak, yarın için hazırlık yapmam gerekiyor. Elbiseleri güvenli bir yerde sakla, tamam mı?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım ama o merdivenleri çıkmadan önce arkadaşına iyi geceler dileyerek sarıldım.

O gece şatoları hayal ettim. Ve yavaş danslar. Ve Kral Rian'ın belimi saran ve beni kendine çeken sert, mürekkepli, güçlü ellerini. Rüya karardı ve onun ellerinin üzerimde gezindiğini hayal ettim.

- elbisemi yırttı ve vücudumun her santiminde gezindi. Onun ağzını üzerimde, benimkini de onun üzerinde hayal ederken zevkten içim yanıyordu. Bacaklarımın arasından bana dokunduğunu ve sonra beni kucağına çekmek için bacaklarımın arasını açtığını hayal ederken kalçalarım birbirine sıkıca yapıştı.

İki elim de sıırsıklam külotuma gömülmüş halde yastığıma doğru soluyarak uyandım.

Ama sıcaklık hâlâ buradaydı, yakıcıydı ve fantezi bir türlü geçmiyordu. Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, ağrıyan klitorisimi ve kaygan dudaklarımı ovuşturuyor, muhteşem, günah kadar ateşli Kral'ın beni kendi malı olarak sahiplendiğini, içime girdiğini ve beni tahtının üzerinde çığlık attırdığını hayal ediyordum.

Nefes nefese yastığıma gömüldüm, kalbim hızla çarpıyordu ve tüm düşüncelerim muhteşem, dokunulmaz, asla olmayacak Kral Rian'a odaklanmıştı.

CHAPTER 3

EMILIA

Kraliyet Balosu üç gün sonraydı. Söz verdiği gibi, titreyen, terleyen tasarımcı Renata ve Portia için yeni elbiselerle geri dönmüştü - *hala* şikayet ettikleri ama en azından üzerlerine oturan elbiseler. İlk versiyonlar unutulmuş, bodrumdaki dolabımda saklanmıştı.

O günlerde Marta ve üvey kardeşlerim Kral Rian'la buluşmaya hazırlanırken onların her türlü ayak işlerini yapmakla meşguldüm. Bunu izlemek neredeyse komikti, tabii ben bütün gece bir bodrum katında, elden düşme dizüstü bilgisayarımın önünde kamp kurarken onların gitmesinin ne kadar adaletsiz olduğuna dair içimde küçük bir öfke ateşi yakmadıysa.

Tekrar ediyorum, Renata ya da Portia, hatta Marta çekici olmayan kadınlar değildi. Yani, iyi temizleniyorlardı, kıyafetleri ve makyajlarıyla modaya uygunlardı. Ama içlerinden herhangi birinin Kral Rian'la yuva kurma fikrini neredeyse komik hale getiren şey korkunç, zehirli kişilikleriydi. Bırakın gelini olmayı, onlar gibi birini yanında istemesi için bile psikopat olması gerekirdi.

Ya da en azından ben kendime bunu söyleyip duruyordum. Tuhaftı, baloya günler kala Rian'ın seksi, dokunulmaz bir ünlü olduğunu düşünmekten neredeyse ona aşık olmaya başlamıştım. Belki de o geceye kadar bir gelin seçmiş olacağı ve bu bekâr fantezisinden evliliğe geçeceği, bunun da fanteziyi mahvedeceği fikriydi.

"Bize şans dile!"

Marta ve kızları ön kapıda önümde poz verirken hiçbir şey söylemedim, limuzinleri onları saraya götürmek için dışarıda bekliyordu.

"Emilia!" Marta tersledi. "Lanet kız kardeşlerine iyi şanslar dile! Eğer içlerinden biri Kral Rian'ı kaparsa, düğüne bile gelebilirsin, biliyorsun."

Ne şanslıyım.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandım. Marta gözlerini devirdi ve kapıya doğru döndü. Portia bana parmak salladı ve peşimden geldi.

"Bodrumun tadını çıkarın," diye alay etti Renata.

Onlar gittikten sonra odama dönerken kaşlarımı çattım. Bu kadar kızgın ya da kıskanç olmanın aptalca olduğunu biliyordum. Yani, bu üçünden herhangi birinin Kral Rian'ın kalbini kazanması mümkün değildi. Ama o gece biri kazanmıştı. Ve bu beni olması gerektiğinden daha fazla sinirlendirdi.

Dizüstü bilgisayarımın başına oturmuş ve Netflix'i açmıştım ki aniden kapım çalındı.

"Hey."

Vi içeri girdi, kapıyı arkasından kapatırken dudağını ısırды ve aceleyle yanıma geldi.

"Hey, ben de tam izlemeye başlamak üzereydim-"

"Yapacağın şeyi unut," diye fısıldadı neşeyle, gözleri kocaman. "Neler oluyor?"

"O elbiseler hala duruyor mu?"

Kızardım. "Evet. Devam et, gül."

"Oh, gülmüyorum." Elini kot pantolonunun cebine soktu ve bir zarf çıkardı. "Senin için. Aslında bizim için."

Elinden alıp kapağını açarken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Parmaklarım içeri kaydı ve iki tane...

"Vay anasını," diye nefes aldım.

Kağıt yumuşak, mürekkep altın rengindeydi. Ve iki tane vardı. Ellerimde Kral Rian'ın kraliyet balosu için iki resmi davetiye vardı.

"Nereden buldun bunları?!" Tısladım. Vi

sırıttı. "Ben yaptım."

"Bekle, sen *ne*?"

"Onları ben yaptım!" Bana gülümsedi. "Üvey kızının odasına gizlice girdim ve resmi davetiyenin fotoğraflarını çektim, sonra da bizim için bir tane yaptım."

"Bunlar inanılmaz!"

"Hey, detaylar ve pastaların üzerine krema sürme konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun."

Bu doğrudu. Vi aslında keklerin, turtaların ve diğer şeylerin üzerine yaptığı inanılmaz sanat eserleriyle ödüller kazanmıştı. Aslında büyükannesinin mutfağını devralmadan önce birkaç yıl ressam olmak için sanat okuluna gitmişti. Davetiyeler belki de şimdiye kadarki en iyi çalışmasıydı. Mükemmellerdi.

- Altın harfler kusursuzdu ve yaldızlı kenarları, üvey kardeşlerimin geçen hafta yüzüme karşı salladıkları davetiye kadar gerçek görünüyordu.

Birden başımı kaldırıp arkadaşıma baktım. "Bekle, gerçekten bunu yapmamızı önermiyorsun, değil mi?"

"Önermek mi? Oh, hayır." Vi hınzırca sıırıttı. "Bunu yapacağımızı *söylüyorum*. Şu elbiseleri giyin, bayan. Bu gece şehrin en ateşli partisine gizlice gireceğiz."

Ona baktım. "Vi, bu delilik."

"Biliyorum, ama hadi! Elbiselerimiz var, davetiyelerimiz var. Neden olmasın? Başka bir kızın Kral Rian'ı kapma fikrinin seni rahatsız etmediğini mi söyleyeceksin?"

Kızardım. "Öyle değil."

"Ya Portia onu yakalarsa, ha? Önce yatak odan, sonra sen-"

"O lanet olası."

Kendi patlamam karşısında gözlerim irileşti ve ellerim ağzımı kapattı. Vi sadece sıırttı.

"Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"King Hottie'ye abayı yaktığını."

"Ona aşık değilim. Nesin sen, on iki mi?" "Emilia!

Hadi lan! Yapalım şu işi!"

Dudağımı çiğnedim, parmaklarım birbirine dolandı. "Oraya nasıl gideceğiz ki?"

"Babanızın koleksiyonunun yıllardır kullanılmadığından eminim ve eğer onu doğru hatırlıyorsam, bunun bir gezintiye çıkmak için *mükemmel* bir zaman olduğunu düşünürdü."

Homurdandım. Babamın eski model arabalarla dolu bir garajı vardı ve o haklıydı, arabalar hala oradaydı, yıllardır kullanılmamışlardı.

"Şu Charger biraz temiz hava almak için *yalvarıyor*, sence de öyle değil mi?" Başımı salladım. "Hayır, kesinlikle Mustang."

Vi sıırttı ve ben birden kendimi tuttum.

"Bu işle tamamen ilgileniyorsun."

İnledim. "Bu berbat bir fikir." "Bu

harika bir fikir."

Titrek bir nefes aldım. "Eğer gidersek, birimiz çok tuhaflaşır ya da yakalanacakmışız gibi görünürse, hemen ayrılacağız, tamam mı?"

Vi hevesle başını salladı ve sıırttı. "Yani bu bir evet mi?"

İçimi çektim, elbiselerin asılı olduğu dolaba doğru bakarken içimdeki sıcaklığın beni kızdırdığını hissettim.

"Evet, sanırım bu bir evet."

MUHTEŞEM KASLI araba gümbürdeyerek vale standının önünde durdu ve nabzım buraya gelirken attığından bile beş kat daha hızlı atmaya başladı.

İşte buydu.

Saray arazisinin içinde, balo salonunun hemen girişindeydik. Sahte davetiyelerimizi ana kapıda kontrol etmişlerdi ve nefesimi tutmam saatler sürmüş gibi gelse de bizi saniyeler içinde içeri aldılar. Renata'nın döküntü mavi elbisesi içinde harika görünen Vi'ye baktım.

"Bunu gerçekten yapıyoruz, ha?"

"Oh, bunu yapıyoruz," diye nefes aldı, kendi gerginliği biraz belli oluyordu. Vi her zaman cesur biriydi ama o anda ne kadar yabancısı olduğunu saklayamazdı.

"Bayan?"

Valeye gülümseyip kapıyı açtım, arabadan inip teşekkür ettikten sonra arabayı çekip gözden kayboldu. Vi ve ben balonun yaldızlı, parlak ışıklı girişine çıkan merdivenlerin dibinde durmuş, ikimiz de öylece bakıyorduk.

"Evet, yani, bu..."

"Fantezi mi?" Nefes

aldım. "Çok süslü."

"İyi ki çok şık elbiselerimiz var." Göz kırptı. "İyi bir şey."

Etrafımızda, her türden diğer katılımcılar taş basamaklardan balo salonuna doğru ilerliyordu - ve bunların çoğu kadındı. Muhteşem, unvanlı, asil kadınlar. Elbette teknik olarak bir lordun kızıydım ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Hele o lord ölmüş, toprakları ve unvanları cadı Marta tarafından ele geçirilmişken. Hayır, Vi de ben de kendi alanımızın çok dışındaydık.

İkna edici derecede güzel elbiselerimiz olabilirdi, ancak oradaki diğer kadınlar her açıdan bizden üstünmüş gibi hissettiriyordu. Onlar daha şıktı, bu tür şıklıklara daha alışkındılar. Hayatımın en sıcak sosyal etkinliğine katılmak onlar için sıradan bir Cuma gecesiymiş gibi davranıyorlardı ve belki de öyleydi. Ve çok *güzellerdi*.

Merdivenleri çıkarken moralim bozulmaya başladı. Evet, hayır, etrafımızdaki insanlar gerçek kraliyet ailesindendi, Vi ve benim gibi rol yapmıyorlardı. Ana kapıda bize altın maskeler verildi. Bu kısmı unutmuştum. Maskeler, tıpkı balonun kendisi gibi, Bandiff Kralı'nın gelin bulmasıyla ilgili eski dünya geleneğinin bir parçasıydı.

İçeri girdiğimizde Vi kolumu tuttu, mumlar, kraliyet ailesi ve şampanya dağıtan garsonlarla dolu yaldızlı odada başıyla selam verdi.

"Bunu görüyor musun?" Çenesini sallayarak bir yanda duran iki çifte baktı. "Bunların kim olduğunu *biliyor* musun?"

Ben tanıyordum. Yani, ilk adam - yaşlı, gümüşü sakallı ve kolunda çok daha genç, muhteşem bir kadın - Bandiff'teki herkes tanıyordu. Dük Xavier, Kral Rian'ın en yakın arkadaşlarından biriydi. Yıllar önce krallığımızda Xavier'in eski karısı ve yeni gelininin babasının karıştığı bir darbe girişimi olmuştu. Bu ikisi ve benzerleri, Rian'ın ülkeyi daha ilerici hale getirmesini protesto etmek için bir çocuk hastanesini havaya uçurmayı planlamışlardı. Rian sadece soylulardan oluşan bir hükümet değil, seçilmiş bir hükümet istiyordu ve iktidardakilerden bazıları bu fikre karşı çıkmıştı.

Ancak bu plan, Xavier'in dostu Kral'a olan sadakati sayesinde engellenmişti. Gelini Düşes Lola bir zamanlar onun vesayetindeydi. Ve aylar önce Lola'nın babası hapisten kaçıp ona zarar vermeye çalıştığında, komşu krallıktaki bir beladan kurtulmalarına yardım eden kişi de Rian'dı.

Yanlarında bir başka tanınmış yüz duruyordu: Rince Kralı Hayden ve gelini Kraliçe Callie. Onları görünce sırtıttım. Hayden'ın Callie'yi düğün gününde, görücü usulü evlendiği müstakbel kocasından kaçırmamasının ardından çok popüler bir magazin haberi olmuşlardı. Eski görücü usulü nişanlısı King Milton'ın tam bir pislik olduğu ortaya çıkmıştı, bu yüzden onların hikayesi popüler bir hikayeydi. Hatta birinin bu hikayeyi film yapmak istediğini bile duymuştum.

Yani, bu şeyde bizimle birlikte olanlar bunlardı. Gerçek, ünlü kraliyet ailesi. Ve biz orada çalıntı elbiseler içinde, sahte davetiyelerle, oraya nasıl gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yokmuş gibi görünüyorduk.

"Ben gidip bize içecek bir şeyler bulacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, moralim her saniye biraz daha bozuluyordu. "Evet, tabii."

"Belki biz..." Vi maskesinin arkasından kaşlarını çattı. "Bu hızlı bir gece gezmesi olabilir."

Sinirli bir şekilde güldüm. "Evet, olabilir."

"Bir içki, tamam mı?"

Elimi sıkarken başımı salladım ve sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Dönüp devasa balo salonuna baktım, tüm şıklığı gözümün önüne getirdim ve burada ne kadar yersiz olduğumu tamamen fark ettim. Evet, bir içki, sonra tanıdık bodrumuma geri dönecek, rahat pijamalarımızı giyecek ve aptal aşk filmleri falan izleyecektik.

Kalabalık aniden önümden ayrıldı ve başımı kaldırıp baktığımda sadece *dondtu*.

İşte oradaydı.

Orada, odanın diğer ucunda, küçük bir sahnede altın bir tahtta oturan Kral Rian'ın ta kendisiydi. Ona bakarken sıcaklığın içimde patladığını, tenimin karıncalandığını ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Tanrım, çok güzeldi. Ve aniden, geçen haftaki tüm kirli küçük gündüz hayallerim ve gece fantezilerim geri geldi. Kızardım, ateşli hayallerimin her iğrenç detayını hatırladım - onun bana dokunmasını,

Beni öpüyor, kıyafetlerimi yırtıyordu. Ve işte karşımdaydı - fantezim gerçeğe dönüşmüştü, odanın karşısında oturuyordu.

Lanet periler tarafından yapılmış gibi görünen muhteşem, akıcı mor bir elbise giymiş güzel bir kız ona doğru adım attı ve içimde bir şeylerin gerildiğini hissettim. Dudaklarımın birbirine yapıştığını, gözlerimin kısıldığını ve kızın elini sıkarken içimi acı bir duygunun kapladığını hissettim.

Tanrım, neydim ben, *kıskanç* mı? Tanrı aşkına, bu adam bir kraldı. Ve kraliçesini seçmek için bir balo düzenliyordu. Tabii ki benden çok daha zarif, güzel kadınlarla konuşuyordu. Ve aniden kendime bu adamın benim fantezim olduğunu, erkek arkadaşım falan olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım.

Kendi aptallığımdan utanarak kızardım. Tam arkamı dönecektim ki birden başını kaldırıp bana baktı.

Vay be.

Delici mavi gözleri onun ötesine, tüm kalabalığın üzerine baktı ve kalbime bir şimşek gibi çaktı. Dondum kaldım, içimde bir sıcaklık parladı, istesem bile gözümü ondan kaçıramazdım. Ama bakmadım. O anda, o gözlerden başka bir yere bakmak istemedim.

Kral Rian aniden ayağa kalktı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Gözleri gözlerime kilitlendi ve hareket etmeye başladı, sahnesinin merdivenlerinden aşağı *doğru* yürüyordu, bana *doğru* yürürken kalabalık önünden ayrılıyordu.

O sıcak bakışların altında olduğum yerde donmuş gibi hissediyordum - bacaklarım hareket edemiyor, kalbim göğsümde saatte milyonlarca mil atıyor ve tenim bir tür statik yük ile uğulduyordu. Nefesim ağırlaştı, fantezim fanteziden çıkıp bana *doğru* yürürken içimde sıcaklık birikti.

Ve sonra, tabii ki, panikledim. Birdenbire tek bildiğim bir sahtekâr olduğumdu. Ben bir sahtekârdım ve o da *bunu biliyordu*. Bu, ayaklarımı yerden kesmek için gelen hayalimdeki adam değildi. Bu, balosuna nasıl girdiğimi sormak için gelen çok güçlü Kral'ın ta kendisiydi.

Döndüm ve koştum.

Körü körüne koştum, balo salonundan çıkarken korku ve adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. İlk sağa döndüm, karanlık bir koridordan geçip bir diğerine, sonra bir diğerine daldım. Hiç düşünmüyordum. Tek düşüncem yakalanmak üzere olduğumdu ve eğer ondan kaçabilirsem ve Vi'yi bulmadan önce saklanabilirsem, belki de-

Bir köşeyi döndüm ve büyük, kilitli ahşap bir kapıya sertçe çarptığımda nefesim kesildi.

Kahret

sin.

"Dur."

Karanlık koridorda tam arkamdan gelen derin, karanlık, erkeksi sesiyle donup kalarak usulca nefes aldım.

"Sen."

Sesi yumuşadı ve nefes nefese kaldım, tüm vücudum korku ve heyecanın karışımıyla uğulduyordu. Yavaşça, dudaklarımı ısırarak döndüm.

İşte oradaydı. Kral Rian, benden sadece birkaç adım ötede. Yutkundum, bir adım daha yaklaştığında yüzüm alev alev yanıyordu.

"Ben mi?" diye kısık sesle fısıldadım.

"Sen," diye homurdandı Kral Rian alçak sesle. Daha da yaklaştı ve nabzımın hızlandığını hissettim, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı.

"Adın ne güzelim?" dedi usulca, tam önümde durarak.

"Neden?" Babamın meydan okuyuşu kendimi durduramadan içimden kopup geldi. Bir an için oracıkta eriyip gitmek istedim ama Rian'ın mükemmel dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

Çok aç, çok büyüleyici, çok külot eritici bir gülümseme.

"Neden?" diye homurdandı, mavi gözleri benimkilere ateş saçıyordu. İçime doğru ilerledi ve bir adım geri atıp kendimi kilitli kapıya yaslanmış bulduğumda nefesim kesildi.

"Çünkü önünde *Kraliçe* kelimesi varken kulağa nasıl geldiğini bilmek istiyorum."

Eğildi, her şey dondu ve beni öptü. Ve tüm dünya patladı.

Beni derinden, şiddetle öptü, her şeyin izini kaybedene kadar içimde eridi. Elleri yanlarıma doğru kaydı, öpüşürken inlerken beni kalçalarımından tuttu, ağzı başım dönene kadar benimkine sahip çıktı.

Bu bir fantezi değildi, *gerçektir* ve asla bitmesini istemedim.

Ben de onu tüm gücümle öptüm. Eğer bu bir rüyaysa ya da partisine zorla girdiğim için beni tutuklatmadan önce yaptığı bir numaraysa, öyle olsun. Ama önce o öpücükte her parçamı kaybetmezsem lanetlenirdim.

Yavaşça geri çekildi, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, gözlerimiz kilitlenmişti ve yanaklarımız kızarmıştı. Öpücüğün morartıcı sıcaklığının hâlâ dudaklarımda dolaştığını hissedebiliyordum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Rian sessizce homurdandı, gözleri maskemden benimkini ararken eli çenemi kavradı.

"Ne zaman?" Kalın kalın yutkunarak nefes aldım. Onunki benimkini tuttu ve tekrar eğildi. "Hayatımın tamamı boyunca."

Dudaklarımız tekrar birbirine çarptı ve o anda kaybolduğumu anladım.

Güzel, acı verici bir şekilde kaybolmuştum.

CHAPTER 4

R I A N

Tadı cennet gibiydi ve onu kapıya doğru öptüğümde cehennem gibi inledi. Onu çok istiyordum.

O yumuşak, somurtkan dudaklara bir saniyede bağımlı olmuşum. Kahretsin, onları hep dudaklarımda istiyordum. Dudaklarının zevkle nefes almasını istiyordum. Dölümü dilinin üzerine pompalarken sikimin etrafına sıkıca sarılmalarını istiyordum.

Ben de onunla ilgili her şeyi istiyordum - sadece onu sahiplenmeyi değil. Sadece adımı haykırana ve arzusunu sırtıma kazıyana kadar onu bir iblis gibi duvara yaslayıp sikmek değil. Hayır, onun tamamını istiyordum. Her kim olursa olsun, o benimdi.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Ondan uzaklaşmayı başarırken inanamayarak inledim. Elim yüzünü kavradı, iri yeşil gözleri altın maskesinin altından benimkilere parlıyordu.

"Ne zaman?" Lanet olsun, sesi kulaklarımda ipek gibiydi. İçimde bir şeyleri tutuşturan küçük bir alev kıvılcımı gibiydi. Sesi kanımı kaynattı ve aletim takım elbisemin pantolonunun sınırlarına dayandı.

"Hayatımın tamamı boyunca." Dudaklarımda tekrar onun dudaklarına çarpmasına izin verdim, onu tekrar tatma ve o iniltilerin ağzımda titreşmesini hissetme arzumu bastırdım. Onu tekrar öptüm ve dünyadaki diğer her şey uçup gitti. Hiçbirinin önemi yoktu. Ne balo, ne de bir gelin bulma baskısı. Kral olmanın ve koca bir krallığı yönetmenin getirdiği zorluklar değil. Geçmişimin yaraları değil - benim

Ebeveynlerimin ölümü, askerde geçirdiğim zaman ya da ülkemde yaralar ve tenimde gerçek izler bırakan darbe girişimi.

Bu kısım gazetelere hiç yansımamıştı.

Bombalama girişimi ve arkasındaki komplo, yıllar önce yeni bir kral olduğumda vitrin olmuştu. Bunu saklamıştım ama yakın dostum Xavier ve karısı Lola ile derin bir şeyler paylaştığımı biliyordum. Xavier'in kendi eski karısı Shana, ülkemizi yıkmak ve çocuklara zarar vermek için kurulan komplonun bir parçasıydı. Lola'nın babası Lord Abington da öyle.

En eski ve en güvendiğim danışmanlarımdan biri, ailem öldüğünde beni büyüten adam da öyle. William benim için aileden biriydi, ta ki çocuk hastanesini havaya uçurma planının gerçekleşmesi gereken gece odama girip beni öldürmeye çalıştığı ana kadar. Bıçağı beni karanlıkta derin bir şekilde kesmişti ve onu üzerimden atmayı başarmıştım - yarı uyanık, kan kaybından yarı bilinçli.

Zar zor hatırlıyordum ama kaçtıktan sonra onu şatomun koridorlarında kovalayan ve öldüren kişinin Tomilson olduğunu ve bu süreçte kalıcı bir topallık kazandığını biliyordum.

Ama dediğim gibi, bunların *hepsi* uçup gitti. Yıllar sonra ilk kez zihnim bomboş kaldı ve düşüncelerim sadece ve sadece tek bir şeye odaklandı.

Onunla.

Gizemli kızım, sırtı taht odamın kapısına dönük bir şekilde bana doğru nefes nefese geliyordu ve nefes nefese çekilirken dudaklarının tadı damağımdaydı.

"Sen- bu çılgınlık," diye nefes nefese kaldı.

"Kimsin sen?" Şiddetle hırladım, onun kokusunu içime çekerken kanım k u l a k l a r ı m d a u ğ u l d u y o r d u .

"Hiç kimse," diye fısıldadı.

"Buna inanmak bana imkansız

geliyor." "Nedenmiş o?"

"Çünkü sen tanıdığım en büyüleyici kadınsın."

Yüzü kıpkırmızı olmuş ve dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde başka tarafa baktı.

"Bunun bir çizgi olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri tekrar benimkilere kayd ve beni derinden etkiledi.

"Öyle değil mi?" dedi sessizce.

"Ben replik kullanmam."

"Bu da öyle bir şeye benziyor."

Sırıttım. Bu, hiçbir kadında görmediğim türden bir ateşti. Benimle tanışan kadınlar, özellikle de o lanet balo gibi şeylerde, titrer ve üzerimde takla atarlardı. Onlardan olmalarını istediğimi düşündükleri şey olmaya çalışmak için kendilerini büktiler, ki bu benim istediğim bir şey değildi. Oysa tam karşımda muhtemelen Bandiff'teki son dürüst kız duruyordu.

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı ve bu çok

ferahlatıcıydı. "Kim olduğumu biliyorsun."

Kızardı. "Tabii ki. Yani, maske takıyor olsaydın bile kim olduğunu bilirdim."

Bunu söylediği anda kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Ne?"

"Hiçbir şey, o..." Başını iki yana salladı. "Gitmeliyim."

"Tabii ki gitmelisin," diye homurdandım.

Dudağını ısırarak utangaç bir

şekilde sııttı. "Gitmekte özgür

değil miyim?"

"Hiç de değil," diye mırıldandım, başımı sallarken içimdeki açlık yükseliyordu. Bana sııttı, içimi yakan bir gülümsemeydi bu. İnleyip onu tekrar öpmek için eğildiğimde ellerim onu sıkıca kavradı ve kapaıya sabitledi.

"Bana kim olduğunu söyle," diye dudaklarına doğru nefes aldım.

"Yapamam," diye fısıldadı hararetle, dudaklarım dudaklarına değdiğinde inledi. "Ben Kral'ım, bana söylemeni emredebilirim."

"Siz Kralsınız, ne isterseniz yapabilirsiniz-"

Ağzı kapandı, yanaklarının kızarmasıyla gözleri irileşti.

Ve sikim *zonkladı*.

"Ah, şimdi ne söyleyecektin?"

"I-" Hızla başını salladı. "Gitmem gerekiyor." "Bundan neden şüphe duyuyorum?"

Elim beline dolandı ve anında kalçalarını bana doğru çevirip yaklaştığında içimdeki ateş kükredi.

Beni istiyordu. Ve çoğu kadının yaptığı gibi kendini bana doğru atarak değil. Beni istiyordu ve beni istediğini *bilmemi istemiyordu* ve bu beni tahrik ediyordu. Beni ateşledi ve dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırırken hırladım.

Elim karanlıkta kapının yanındaki küçük paneli karıştırdı ve gizli erişim panelindeki kodu biplelediğimde şok içinde benden uzaklaştı. Kapı arkasından keskin bir klik sesiyle açıldı.

"Bu da ne..."

"Burada," diye homurdandım, elini tuttum ve onu peşimden zifiri karanlık odaya çektim.

"Burası neresi?" Sesinde tedirginlik vardı, ama isteyerek takip etti - hevesle diyebilirsiniz. Kapıyı arkamızdan kapattım ve bir anda zifiri karanlığa gömüldük.

Arkasına geçtiğimde nefesi kesildi ve dudaklarım boynunu bulduğunda karanlığa doğru inledi.

"Majesteleri..." dedi usulca, ben boynunun yumuşak derisini öperken bana doğru gömüldü. Ellerim yanlarına doğru kayarak her kaburgasını okşadı,

ve sadece göğsünün yan kabarıklığını
kaçırdı. "Burası rahatsız edilmeyeceğimiz
bir yer."

Odayı ezbere biliyordum, bu yüzden karanlıkta duvara doğru uzandığımda,
elim orada olduğunu bildiğim düğmeyi buldu. Anında, kavernöz odanın
kenarlarındaki zeminde alçak, loş bir ışık parladı.

Gizemli kızım taht odamda durduğumuzu fark edince *nefesi kesildi*.

"Majesteleri," diye döndü, gözleri benimkileri arıyordu. "Bu inanılmaz."

Gülümsedim. "Düşünmene
sevindim-" "Ama ben..."

Başka tarafa baktı, dudağı dişlerinin arasına
sıkışmıştı. "Ne oldu meleğim?"

Dönüp bana baktı. "Ben o kız değilim," dedi sessizce.

Bir ton tuğla gibi çarptı, gözlerim ona odaklanmadan ve kaşlarım çatılmadan
önce beni bir saniyeliğine kendimden geçirdi.

"Hâlâ bunların hepsinin çizgi olduğunu düşünüyorsun," diye fısıldadım
sessizce.

"Daha yeni tanıştık," diye fısıldadı. "Ve sen beni taht odanda yalnız
yakaladın."

"Çünkü dışarıda ne varsa istemiyorum," diye homurdandım. "Ben sadece
seni istiyorum ve *dışarıdaki* hiçbir şeyi istemiyorum." Elim az önce
girdiğimiz kapıya doğru salladım. "Bunların hiçbirinin bizi bölmesini
istemiyorum."

"Aynen öyle," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Yanlış anladın. Sen o kız değil misin? Siktiğimin
İyi. Ben o adam değilim. Gazeteleri okuyorsunuz sanırım?

Magazin mi?" Başını salladı.

"Hakkımda o kadar şey yazıyorlar, bir kez olsun prensesleri tek başlarına karanlık taht odalarına götürüp onlarla seviştiğime dair bir şey gördün mü? Bir kez olsun kiminle çıktığımla ilgili bir haber gördünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Çünkü yok. Çünkü bir ülkeyi yönetirken, anlamsız kadınlara, randevulara ya da bu tür gürültülere ayıracak vaktim yok. Ama sen..." Onu kendime çekerken nefesimin altında küfrettim. "Siktir, Prens. Sen mi? Seni gördüm ve içimde bir şeyler paramparça oldu."

"Ben prenses değilim."

"*Kim* olduğun umurumda değil," diye tısladım. "Sadece seni istediğimi biliyorum. Seni o balo salonunda gördüğüm anda sana karşı ne hissettiğimi biliyorum."

Yanakları pembeleşti, gözleri benimkileri aradı.

"Ve senin de bunu hissettiğini biliyorum," dedim sessizce. "Seni tanımıyor olabilirim ama o öpücükten bunu yapacak türden bir kız olmadığını biliyorum. Ve o öpücükten, benim orada hissettiklerimi senin de hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Evet biliyorsun," diye inleyerek onu kendime çektim. "Gözlerimin içine bak meleşim. Gözlerimin içine bak ve yanıldığımı söyle. Sen de hissetmediğini söyle."

"I-"

"Söyle bana," diye inledim, dudaklarım onunkilere değerken. "Hâlâ hissetmediğini söyle bana." "Bunu yapamam," diye sessizce soludu.

"Peki neden?" "Çünkü bu bir yalan olurdu."

Bu sefer beni öptü. *Beni* öptü ve tüm dünyam başıma yıkıldı.

CHAPTER 5

RIAN

BİRBİRİMİZİN İÇİNE DÜŞTÜK, karanlık odada yuvarlandık. Bana sarıldı, güçlü ellerim onu yukarı kaldırıp içime sokarken öpücüğümle inledi. Onu tahtımın yumuşak pelüş koltuğuna ittiğimde nefesi kesildi - tamamen yaldızlı altın ve görkemli kırmızı kadife. Bir kral için uygun bir taht. Ya da bir kraliçeye.

Kraliçem için.

Büyük sandalyeye geri çöktüğünde onu şiddetle öptüm, üzerine eğilip dudaklarına dudaklarımla saldırırken kolları hala boynumdaydı.

"Bana lanet olası adını söyle," diye inledim, kendimi ona

kaptırmıştım. "Bunu yapamam," diye fısıldadı.

"Sana emredebilirim."

"Bana her zaman işkence edebilirsin," diye alay etti nefes nefese.

"Dikkatli ol meleğim," diye hırladım hararetle. "Tam da bunu yapabilirim."

Gizemli kızım *inledi*.

"Peşinde olduğun şey bu mu, güzelim? Seni bağlamam ve teslim olana kadar çılgılık attırmam mı?"

"I-"

Nefesi ve sözleri boğazında düğümlendi ve yanakları kızardı. Gözlerimin içine baktı, büyük yeşil gözleri geniş ve ateş doluydu.

"Belki."

"Belki mi, yoksa *evet* mi?"

İnledim. "*Evet*," diye

fısıldadı.

Ağzımı onunkine yapıştırırken inledim, ellerim boğazıma doğru uçtu. Belki de şaka yaptığımı ya da alay ettiğimi düşündü. Değildim ve bu muhteşem, baştan çıkarıcı küçük meleğin bana gerçekten boyun eğmeye istekli olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti.

Kravatımı yakamdan çekerek çıkardım ve aniden ellerini başının üzerine doğru ittim. Çılgınca nefes alıp veriyordu, göğüsleri ince elbisesine çarpıyordu. İnce ipeği iten sert, küçük çakıllı meme uçlarını görünce homurdandım - yakında dilimi üzerinde gezdireceğime dair alaycı, baştan çıkarıcı küçük bir vaat.

İpek boyun bağı bileklerine dolandı ve sonra da tahtımın üzerindeki altın yaldızlı, süslü taçlardan birine dolandı. Bileğini bu şekilde başının üzerinde bağlayıp onu tahtıma bağladığımda nefesi kesildi.

"Bacaklarını aç," diye homurdandım.

İnledi, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken nefes nefese kaldı. "*Oh*

Tanrım," diye fısıldadı.

"Madem isim vermeyi reddediyorsun, bana sadece *Kral* diyebilirsin meleğim."

"Evet, Kral," diye hararetle fısıldadı, ben içine doğru ilerlerken sessizce inledi, dudaklarım onunkilere değiyordu.

Belki de böyle olmasını seviyordum. Belki de benim çılgın gizemli kızım aradığım her şeydi. Teslim olmaması ya da bana adını söylememesi beni çıldırtıyordu ama aynı zamanda vahşileştiriyordu. Kanımı tutuşturuyor, beni şiddetle yakıyordu.

Benim gibi meydan okuma görmemiş bir adama karşı bu meydan okuma beni hiç olmadığım kadar germiştir. Tenim karıncalanıyor ve kaslarım *sahiplenme*, evcilleştirme ve yeme ihtiyacıyla sıkılıyordu.

Aşağı inerken homurdandım, dudaklarım boynunun yumuşak derisi üzerinde geziniyordu. Hassas tenini ısırdım ve emdim, köprücük kemiğine kadar morluklar ve izler bırakırken onu ağlattım. Elbisesini çekiştirdim ve üstünü aşağıya doğru çekerken zevkle titredi. Göğsünü bir arada tutan basit bağı çekiştirdim ve koptuğunda ipek elbisesi düştü.

Ve ben *inledim*.

Sütyen yoktu, sadece dolgun, yumuşak, kremi göğüsleri, insanoğlunun bildiği en seksi küçük pembe meme uçlarıyla kaplıydı. Aletim pantolonumun içinde kıpırdandı ve hiçbir şey ağzımı daha aşağıya götürmeme engel olamadı. Dudaklarım pembe bir tomurcuğun etrafını sararken, dilim aureolasının etrafında dönerken, onu elektrik akımına kaptırmışım gibi haykırdı. Çılgınca inledi, sırtını kamburlaştırdı ve kendini bana doğru bastırırken bağlı bileklerini zorladı.

İnledim, meme uçlarından birini emdikten sonra diğerine geçip aynısını yaptım ve her ikisini de taht odasının alçak, loş ışığında dilimden parlak ve ışıltılı bıraktım.

Ellerim kalçalarına indi, daha yukarı kaydı ve elbiseyi onlarla birlikte yukarı itti.

"Adil değil," diye sızlandı

"Adil olmayan ne?"

"Ben- benim ellerim..." Kızardı, yere baktı. Ama ne istediğini biliyordum.

"Beni görmek istiyorsun," diye

mırıldandım. Gizemli meleğim

utangaçça başını salladı.

"Dileğiniz benim için emirdir prenses," diye homurdandım ve gömleğimin düğmelerini çekiştirdim. Düğmeleri açtım, gömleği omuz silkerek çıkardım ve önünde dururken fırlatıp attım. Sessizce nefesini tuttu, gözleri sert, kaslı vücudumda geziniyordu - dövmeleğim, yara izlerim. Bazı krallar oturacakları bir tahtları olduğunda kendilerini yumuşatırlardı. Ben öyle yapmadım. Kendimi *sıkı* bir formda tuttum. Vücudumu bilenmiş ve keskin tutmak zihnimi de aynı şekilde tuttu.

Meleğimın gözleri sertleşmiş göğüs kaslarımın, yontulmuş omuzlarımın ve dalgalanan karın kaslarımın üzerinde kayarak ona doğru ilerledi. Ona doğru bastırduğımında inledi, yarı diz çöktü ve aralarında hareket ederken uyluklarını açtı. Ellerim tekrar elbisesine gitti, onu daha da yukarı itti ve bana o tatlı, kremi kalçalarını daha fazla gösterdi.

İnledi, nefes nefese kaldı ve ağır ağır yutkundu ama beni durdurmadı. Sanki elbisesini daha hızlı yukarı itmemi istiyormuş gibi kalçalarını döndürdü. Çok istekliydi. Kahretsin, bu taşaklarımı dölle karıncalandırdı.

Elbise kalçalarının etrafında kıvrıldı ve sonunda gözlerim kalçalarının arasında, kenarları dantelli, mor, pamuklu külotunun arkasına gizlenmiş ödölüne takıldı. Köşebentten sızan ıslak izi görünce homurdandım. Kahretsin, küçük prensesim benim için küçük külotunu *ıslatıyordu*.

İçeri girerken inledim, dudaklarım kalçalarında dans ederek onu ağlattı. Külotunu sıyırıp geçtim, ağzımı kalça kemiğine götürüp orayı dişlerken uyarılmışlığının tatlı kokusunu içime çektim. İnledi ve inledi, ağzımı ortalamamı sağlamak için kalçalarını salladı. Ama ben göbeğini öperken sadece sııttım.

"Sabırlı ol meleğim," diye homurdandım. "Merak etme, yakında açgözlü küçük amcığının üzerinde dilimi göreceksin. Dudaklarım o ağrıyan klitorisnin etrafında olacak, tatlı küçük amcığın dilimin üzerinde krema yapacak."

Parmaklarım külotunun kenarına takıldı ve yavaşça yana doğru çektim.

Sikeyim. Ben.

Mükemmellik. Yumuşacık, pırıl pırıl, pembe amcığı gözlerime ziyafet çekerken tam anlamıyla mükemmeldi. Homurdandım, bacaklarını daha geniş açtım ve taç yapraklı dudaklarının benim için ayrılmasını izledim, bana küçük amının ne kadar inanılmaz derecede sıkı olduğunu gösterdim. İçimde kan kükrüyordu, sikim kalçalarının arasındaki o tatlı cennetin derinliklerine her kalın santimini daldırma arzusuyla pantolonumda bir delik açmakla tehdit ediyordu.

Ama önce onun tadına bakacaktım.

Dilim aniden tatlılığının üzerinde gezinirken meleğim zevkle *çığlık attı*. Nefes nefese kaldı, bileklerini tutan kravatı pençeledi, ben yavaşça

- Dilimi dudaklarının altından zonklayan küçük klitorisinin üzerine kadar yavaşça sürükledim. Bir saniyede bağımlısı olmuştum.

Onu daha fazla tatma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Kahretsin, bu ateşli küçük meleği kraliçem yaptığımda, bu sarayda kurallarımız olacaktı. Ve bu kurallar, o tatlı küçük amcığın *her zaman* dilimde olmasını gerektirmekle başlayacaktı. Dudaklarımda onun tadıyla, dilimin üzerine damlayan daracık amının hissiyle *yaşamak* istiyordum.

Ellerim kalçalarında sıkılaştı, dilim derinlere kayarken bacaklarını iyice ayırdı. İçine doğru homurdandım, dilimi sanki onu ağızla beceriyormuşum gibi istekli yarığına sokup çıkardım. Daha yukarılara sürüklendi, dudaklarımı sert küçük yumrusunun etrafına sardım ve dilim etrafında dönerken hafifçe emdim ve *çığına* döndü.

Daha hızlı hareket ettim, güçlü ellerim kalçalarını genişçe tuttu ve bacaklarını yukarı ve çıplak omuzlarımdan üzerine itti. Ben onun istekli küçük amını dillerken elbisesi beline düştü, tatlı suları çenemden aşağı damlıyor ve lanet başımı döndürüyordu. O nihai uyuşturucuydu - benim mükemmel bağımlılığım.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye homurdandım ve onun inlemesine neden oldum. "Bana adını söyle."

"Yapamam, Kral."

Sesi o kadar yumuşak ve itaatkârdı, o kadar zevk doluydu ki, sikimin uyluğuma doğru titreştiğini hissettim. Tepemden sızan sıcak, yapışkan prekumun sikimi kayganlaştırdığını hissedebiliyordum.

"O zaman işkence devam ediyor," diye inledim, dilimi klitorisinin üzerinde hızla gezdirdim ve zevk çığlıkları atmasını sağladım. Dudaklarım tekrar yumruğunun etrafına dolandı, tüm vücudu takla atmaya ve titremeye başlayana kadar acımasızca klitorisini diledim.

"Madem reddediyorsun, bunu benim yöntemimle yapacağız," diye inledim. "Şimdi iyi bir küçük kız olacaksın ve lanet dilimin her yerine boşalacaksın. İyi bir kız ol ve kralın için boşal, meleğim. O güzel amcığın Kralın için gelsin. Hemen şimdi benim için gel, bebeğim. O amcığın dilimin üzerinde krema olmasını sağla."

Orgazm onu paramparça ederken çığlığı boğazında düğümlendi. Kalçaları tahttan fırladı, uylukları kulaklarımın etrafında sertçe kenetlendi ve tatlı küçük amcığı dilimi arzusuyla *kapladı*. Homurdandım, onu doruk noktasına kadar yaladım ve nefes nefese tahtta yığılana kadar sahip olduğu her damlayı içtim.

Yukarı çıkmadan önce ona son bir uzun, yavaş yalama verdim.

"p beni," diye nefesi kesildi açlıkla. "Yani..." Yine o sevimli kızarıklık vardı, sanki pis bir şey söylemek üzereydi ama birdenbire ağzından kaçırdığı için utanmıştı.

"Söyle," diye inledim, göğsünü öptüm ve nefesinin kesilmesine neden oldum. "İstiyorum..."

"Dudaklarımda kendini tatmak istiyorsun."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde hararetle inledi. Yavaşça başını salladı. "*Evet*," diye inledi.

Tereddüt bile etmedim. Dudaklarım onunkilere yapıştı ve o da beni açlıkla öptü. Dilimi onunkiyle buluşturdum, kendi tatlılığını tatmasına izin verdim ve bunun için beni daha sert öptüğünde inledim.

Ellerim elbise pantolonuma gitti ve kemerimi

ekiştirmeye başladı. "Bu ilk seferin değil, değil mi?"

Gözlerimin içine bakarken sessizce kıkırdayarak geri çekildi. "Yirmi dört yaşındayım, Majesteleri."

Sırttım. "Bu bir hayır mı?"

"İlk kez mi bir taht odasına giriyorum?"

"Buna ne dersin o zaman?" Elim boxerımın içine kaydı, parmaklarım kalın, zonklayan, büyük sikimin etrafını sardı. Neredeyse hiç kimseyle çıkmamıştım ve yıllardır da ıkmamıştım. En son ne zaman bir kadınla birlikte olduğumu bile zar zor hatırlıyordum. Arkadaşlarım vardı - rneğin Hayden - geçmişteki flört hayatları nedeniyle peşlerini bırakmayan bir ne sahiptiler. Bu şöhretler

gevşek dudaklı prensesler hakkında bir magazin hikayesi satmak istiyorlar.
Kraliyet tacı mücevherleri.

Kamuoyu nezdinde bir itibarım ya da manşetlerim yoktu ama manşetlere *çıkacak* bir büyüklüğüm *vardı*.

Kendini beğenmişlik ve kibir var. Kibir var. Ve sonra sadece büyük bir sakin olduğunu bilmek var.

...Ben ikincisiydim.

İnledim, kalınlığımı sıktım ve tepemden precum sağdım. Yavaşça kendimi serbest bırakmaya başladım. Bu onun ilk seferi değildi, onunla iyiydim. Zaten bu benim hızım değildi ve dürüst olmak gerekirse, kim yirmi dört yaşında bir bakireyle uğraşmak ister ki? Hayır, eğer daha önce biriyle çıktıysa, bu hayattı. Kahretsin, benim vardı.

Ama onun birlikte olduğu başka hiçbir erkekte olmadığını çok iyi bildiğim iki şeye sahiptim. Birincisi, onu her zaman için benim yapma *dürtüsü*. Onu kraliçem ve gelinim yapmak için bir dürtü ve takıntı.

Ya diğer şey? İşte elim şu anda ona sarılmıştı. Çünkü sadece görünüşünden ve kendini taşıma şeklinden bile benim küçük meleğimin *asla* benim boyumda bir erkeğe sahip olmadığını çok iyi biliyordum. Hiç şansı yoktu. Ama olmak üzereydi.

Boxerımın belini aşağı çekerken homurdandım. Aniden, kalın, kaslı uzunluğum serbest kaldı, ıslak, parıldayan amının hemen üzerinde sallanırken zonkluyordu.

Ve nefesi kesildi.

Gözleri irileşti, dudakları küçük bir O şeklinde ayrıldı ve yüzüyle boynuna bir kızarıklık yayıldı.

"*Böyle bir şeyi ilk kez mi yapıyorsun?*"

Hiçbir şey söylemedi, yavaşça başını sallarken nefesi kesiliyordu. Gözlerinde yeşil şehvet parlıyordu.

"Bu bir evet mi?" Sırıttım.

"Ah, bu *çok büyük* bir evet," diye fısıldadı gırtlğından, gözleri karın kaslarımın dibinden dışarı fırlayan büyük horoza kilitlenirken ağır ağır yutkundu. Yavaşça gözlerini benimkilere dikti, ben yaklaşırken dudaklarını ısırdı. Dudaklarım kulağına değerek onu inletti ve kalın, şiş kafanın kaygan dudaklarına sürtünmesine izin verdiğimde zevkle ötüp durdu.

"Yavaş ol," dedi sessizce. "Prenses-

"

"Ben prenses değilim."

"Sen *benim* prensesimsin, buna ne dersin?" Onu yavaşça öptüm, dudaklarımız birbirine karıştı, öpüşme şiddetlendi ve daha da acıktı, ta ki ağzımın içinde inleyip bacaklarını belime dolayana kadar.

"Ve ben yavaş gideceğim," diye mırıldandım dudaklarına. "Sen bana daha fazlası için *yalvarana* kadar yavaş gideceğim."

CHAPTER 6

EMILIA

Mükemmel dudaklarına doğru inledim, o beni öperken kalçalarım kaslı kalçalarının etrafında kenetlendi. Sikin - o devasa, kocaman, zonklayan sikin - bana doğru titreştiğini hissedebiliyordum. Damlayan ıslak amcığıma doğru seğirdiğini hissedebiliyordum ve yemin ederim sadece bana böyle sürtündüğü için boşalabilirdim.

Bu delilikti. Gülünç derecede çılgınca. Akıllara durgunluk veren bir şekilde benim karakterimin dışındaydı. Bandiff'in kötü çocuk kralı ile ilgili fantezilerim vardı, tıpkı diğer kızlar gibi. Ama kendimi *onun tahtına bağlanmış*, elbisem belimde ve külotum yanımda, o sikini çıplak amımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken bulmak?

Beni alması için yalvardığım gibi mi?

Onu açlıkla, her şeyimle öperken tüm vücudumun zevkten eridiğini hissederken?

Evet, hayır. Bu, gerçek dünyada yapmayı hayal bile edemeyeceğim bir şeydi. Ama oradaydım. İşte *oradaydık*.

Hayır, bu benim ilk seferim değildi ama daha önce hiç olmadığım kadar ıslanmış, ateşlenmiş ve tahrik olmuşum. Yıllar boyunca birileriyle çıkmıştım -yirmi dört yaşımdaydım- ama bu çok seyrek olmuştu. Hatta ara sıra.

Tamam iyi, var olmayan.

Hiç kaçamak yapmamıştım. Hiçbir şeyin yaşanmadığı birkaç ilk randevum olmuştu ve kendi evimde hizmetçi olduğumu anladıklarında hiçbir yere gitmemişti. Ve üç erkek arkadaşım da çok uzun sürmemişti. Bittiklerinde de hiç üzülmemiştim, çünkü onları elde ettiğimde bile hiçbir zaman özel bir şey olmamıştı.

Akıllara durgunluk verecek bir şey değil.

Ona hiç benzemiyor. Yakınından bile geçmez.

Şişmiş siki -*Tanrım* ne kadar da büyüktü- klitorisimin üzerinde geziniyor, kalçalarım kaslı kalçalarının etrafında sıkılaşıırken beni inletiyordu. Bana karşı zonkladığını hissettiğimde inledim, yontulmuş karın kasları dalgalanıyordu.

"Bana adını söyle," diye mırıldandı, şişman horoz kafasıyla klitorisimi acımasızca alay etti. Kendini bana karşı okşadı ve kalın, inci beyazı prekum damlaları tepesinden sızıp çıplak dudaklarıma damlarken inledim. Tanrım, çok kirliydi. Çok kirliydi. Çok *sıcaktı*. Beni kayganlığıyla kapladığını, amımı parlattığını ve tenimi karıncalandırdığını hissedebiliyordum.

"Yapamam," diye fısıldadım.

"Neden olmasın - ve 'böyle daha eğlenceli' deme," diye hırladı. "Bilmesek daha iyi olur" deme. Bunlar tek gecelik bir ilişki için söylenmiş sözler. Peki ya bu?" Başını yavaşça salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bu tek seferlik bir şey değil."

"Oh, değil mi?"

Saf değildim. Bunun ne olduğuna inanmak *istediğimi* biliyordum. Ama, hadi. Bu bir kraldı. Delicesine ateşli, muhteşem, bekar bir kral. Bunun tek seferlik bir şey olmayacağını başka ne düşünebilirdim ki?

Ama Rian yine başını salladı, gözlerinde sert bir ifade vardı.

"Hayır, meleğim," diye hırladı. "Hayır, değil. Denesen bile asla tek gecelik bir ilişki olamazsın. Benimle olmazsın."

"Peki neden?" Fısıldadım.

"Çünkü *seni* sadece bir gece için çok fazla *istiyorum*. Seni her gece, sonsuza dek istiyorum. Ve artık benim olacaksın."

"Senin mi?"

"*Benim*," diye hırladı. "Benim her şeyim.

Kraliçem." Gözlerimi kırptım. Bekle, *ne*?

"Kraliçem olmanı istiyorum meleğim."

"Bunu kastetmiyorsun," diye nefes aldım.

"Öyle değil mi?"

"Majesteleri, adımı bile bilmiyorsunuz."

"*Söyle* bakalım," diye inledi, sikini tekrar klitorisime dayadı ve beni zevkten ağlattı.

"I-"

Kapıların gürültüyle vurulması beni neredeyse o tahttan atlatacaktı. Eğer ona bağlı olmasaydım atlayabilirdim. Kral Rian şiddetle tısladı ve davetsiz gelen sese doğru döndü.

"Konuş!" diye bağırdı.

Sert bir erkek sesi duyulmadan önce bir saniyeliğine sessizlik oldu.

"Ekselansları!"

"Ne!" Rian homurdandı, çenesi gergindi, beni korumak istercesine dönerken kasları parçalanıyordu.

"Efendim, balodan kaçırıldınız."

Rian küfretti, saatine baktı ve sonra bana dönmeden önce tekrar küfretti, dudaklarında küçük bir sırıtış vardı.

"Özür dilerim meleğim," dedi sessizce. "Kral olduğunuzda ve bir etkinlikten 'kaçırıldığınızda'-"

"Kraliyet muhafızları seni mi arıyor?"

Kaşlarını çatarak başını salladı.

"Majesteleri, üzgünüm ama güvenliğinizi teyit edebilmem için kapının açılması gerekiyor."

Rian inledi. Döndü ve beni hızla öptü. "Bir saniye aşkım," diye fısıldadı beni usulca öperken. Kollarımı hızla kravatından kurtardı ve sandalyenin yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Rian pantolonu üzerinde, ama tamamen gömleksiz bir şekilde kapıya doğru yürürken, şey gürültüsüz bir şekilde ana kapıdan uzaklaşmaya başladı.

Büyük tahtın içinde top gibi kıvrıldım, kapıdaki kişinin beni göremeyeceğini bilsem bile kendimi görünmez kılmaya çalıştım.

"Gördüğünüz gibi Kaptan Oren," diye homurdandığını duydum Rian'ın. "Ben iyiyim."

Kraliyet balosunun olduğu gece kralının taht odasının kapısını tamamen gömleksiz bir şekilde açtığını gören zavallı Kaptan'ın yüzünü hayal edebiliyorum.

"Elbette, Majesteleri." Bir duraklama oldu. "Efendim, yalnız mısınız?" "Bu soruya cevap vermeme gerek var mı, dostum?"

Sert sesi cevap vermeden önce kaptandan kısık bir kıkırdama geldi.

"Sanırım hayır, Majesteleri." Boğazını temizledi. "Majesteleri, Tomilson sizi bulmak için sarayı didik didik ediyor, haberiniz olsun. Misafirler..."

"Kral'ın nerede olduğunu merak

ediyor musunuz?" Kaptan

öksürdü. "Ah, evet." "Peki,

bırak merak etsinler."

Diğer adam yine kıkırdadı. "Tomilson'ı sakinleştireceğimden emin olabilirsiniz, efendim." "Teşekkür ederim, Oren."

Kapı bir tıkırtı ve kilitle kapandı ve Rian'ın tahta doğru geri adım attığını duyabildim. Sandalye tekrar dönüp onu orada, gömleksiz, kaslı ve gözlerinde yine o ateş ve açlıkla görmek için geri döndüğünde nefesim kesildi.

Ve onu tekrar içime çekmek istedim. Bacaklarımı ayırmasını ve *beni* tam oraya *götürmesini* istedim. Beni öpmesini ve Kraliçesi olmakla ilgili tüm o şeyleri kulağıma fısıldamasını.

Ama bir şeyler değişmişti. Gerçeklik başını kaldırdı ve birdenbire, etrafımda oynamasına izin verdiğim bu çılgın fantezi çöktü.

...Ne *halt* ediyordum ben?

Hızla ayağa kalktım, elbisemi tekrar yukarı çektim ve geri kalanını düzeltmeden önce ön tarafındaki fiyongu tekrar bağladım. Başımı kaldırdığımda Rian'ın yüzünün karardığını, kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Dur bakalım."

"Gitmem gerekiyor," dedim sessizce.

Başını salladı, ben elbisemi düzeltip titrek bir nefes alırken gözlerini şaşkınlık kaplamıştı.

"Hoşça kalın Ekselansları," dedim hızlıca ve aniden onu iterek kapıya doğru koşmaya başladım.

"Bekle, dur!"

Sert eli kolumu yakalayıp beni durdurarak ona doğru çevirdiğinde nefesim kesildi.

"Prenses, *bekle*."

"Bunu yapamam!" Panik, tereddütler ve pişmanlıklar içimi kasıp kavururken ağzımdan kaçırđım. "Ve gidip arkadaşımı bulmalıyım."

İçimdeki her şey kalmak istiyordu. Her parçam onun kollarına geri dönmek ve ne olursa olsun tüm bu fantezinin gerçekleşmesine izin vermek istiyordu.

Ama yapamayacağımı biliyordum. Bu gerçek değildi ve gerçek *olamazdı*. Ben prenses değildim ve bu inanılmaz adam olmadığım bir şey olduğumu düşünüyordu. Ya beni olduğum gibi görseydi? *Gerçekte* ne olduğumu? Rahmetli babamın evini dul eşi ve korkunç kızları için süpürmek mi? Bodrumda yaşayan bir hayat mı?

Gözlerimi kapattım ve titreyerek nefes aldım.

Hayır, ben burada bir sahtekârdım. Ne bir prenses, ne bir leydi, ne bir düşes ya da her neyse. Hiçbir Kral, Rian gibi inanılmaz biri bile -kalbimi hızlandıran ve tüm bedenimi eriten biri- bunu gerçekten istemezdi. Ve eğer gerçeği bilseydi, asla olduğumuz yerde olamayacağımızı biliyordum.

"Gitmem gerek."

Gözyaşlarımı tutmak için elimden gelen her şeyi yaparak taht odasının kapısını açtım ve kısa bir gecede kalbimi çalan adamı arkamda bırakarak koşmaya başladım.

Ama böylesi daha iyiydi.

Değil mi?

Sonra gözyaşlarım yavaşça akmaya başladı, sarayın koridorlarında Vi'yi ararken yanaklarımdan süzülüyordu.

CHAPTER 7

EMILIA

"İlginç bir geceydi."

Arabayı kapattım ve garajı sessizlik doldurdu. Vi'ye baktım.

"Bunun için tek kelime bu," diye mırıldandım.

Bana kaşlarını çattı. "Baloda sana rastladığımdan beri sessizsin."

"Sadece yorgunum," diye mırıldandım hızlıca, babamın eski model spor arabasından inerken. Vi beni takip etti, tavanın üzerinden bana bakıyordu.

"Orada nereye kaybolduğunu bana söyleyecek misin?"

Yüzüm kızardı ama dudaklarımı büzdüm. "Hiçbir yerde. Sana söyledim, ben-"

"Evet, ben içki almaya gittikten sonra sana doğru gelen bir muhafız gördüğünü sandın ve panikleyip kaçtın. Öyle deyip duruyorsun." Bana şüpheli bir bakış fırlattı ama ben de hemen karşılık verdim.

"Hey, *siz* de ortadan kayboldunuz,

bayan." Bu kez kızarma sırası

Vi'deydi.

Rian'ın taht odasından kaçtıktan sonra arkadaşımın izini bulmak kolay olmamıştı. Onu öylece bırakıp gittiğim için endişelenmişim ama meğer o da şampanya almaktan geri dönememiş, her ne kadar olanlar hakkında ağzını kapalı tutsa da.

Sonunda onu yan koridorda buldum, beni fark ettiğinde nefes nefese kalmış ve yüzü kızarmıştı.

"Konuşmak mı?"

Marta ve cadaloglar eve gelmeden önce elbiselerimizi değiştirmek için garajdan aceleyle ana eve çıkarken başını hızla salladı.

"Tabii ki hayır, önce sen."

"Mümkün değil," dedim çabucak, zihnim yaptığım şeylerin ve bunları birlikte yaptığım adamın anısıyla yarışıyordu.

"Em, hadi ama. Yüzünde çılgın bir ifade var, yanakların kızarmış ve seni tanımasam, biz ayrıldıktan sonra gidip biriyle *yattığını* söyleyeceğim."

Dudaklarım sertçe büzüldü ve yüzümdeki kızarıklık durdurma şansım olmadan yüzüme yayıldı. Vi'nin gözleri irileşti ve eli aniden kolumu tutarak beni durdurdu.

"Dur bakalım. Biriyle yattın *mı*?"

"Kraliyet balosunda mı?" Burnumu kırıttırdım. "Tabii ki hayır,

Tanrım." Bana şüpheyle baktı. "Bence bu saçmalık."

Sinirli bir şekilde güldüm ve onu iterek merdivenlerden bodrumdaki odama indim. O da arkamdan geldi.

"Ne isterseniz düşünün, ben sadece saklanarak yakalanmamaya çalışıyordum."

"Öyle mi? Ve saklanırken, boynunda bu izleri bırakan bir tür büyü isilik ilacına mı denk geldin?"

Elim boynuma gitti, nefesim dudaklarıma yapıştı. Vi sırttı ve bana o çok iyi yaptığı "yakaladım seni" bakışını attı.

"Vi-

"Hey, hey," diye sırtarak ellerini havaya kaldırdı. "Yargılamadığımı biliyorsun. Sadece bu konuda neden bu kadar ketum davrandığını merak ediyorum."

"Ben..." İçimi çektim. "Unut gitsin, tamam mı?"

"Evet, pek olası değil ama şimdilik vazgeçiyorum. Buna ne dersin?" "Olur," diye sııttım. "Teşekkürler."

"Evet, bu gece başına gelenler hakkında seni sorguya çektiğimde aynı merhameti bekleme," diye kıkırdadı. Dönüp elbisesini çıkarmaya başladı ve başının üzerinden kaldırıp çekti. Uzun siyah saçları elbiseye dolandı, onunla birlikte yukarı çekildi ve aniden boynu ve omuzları ortaya çıktı.

Gözlerim kocaman oldu.

"Oh şimdi *bu* da ne? Hmmmm?!" Arkadaşıma doğru yürüdüm, onu döndürdüm ve parmağımı boynuna soktum. Muzaffer bir edayla sııttım. "Bu kesinlikle bir hickey!"

Vi'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır, sadece..."

"Lütfen, söyle bana ne olduğunu," diye sııttım en iyi arkadaşşıma, durumu tersine çevirmekten zevk alıyordum. Birden gözlerim boynunun diğer tarafına kaydı ve kaşlarım havaya kalktı.

Vay anasını, boynunun ve köprücük kemiğinin her *iki* yanında *iki* çift hıçkırık izi vardı.

"Aman Tanrım, bir taraftan sıkılıp diğerine mi saldırdı?" Homurdandım. Vi sözcükleri karıştırdı, öfkeyle kızardı. "Hayır, öyle bir şey değil."

Uyku şortumu ve tişörtümü çekiştirirken güldüm. "Ne, onlardan iki tane falan mı vardı?"

Oda sessizleşti ve yavaşça çenem düştü. Arkadaşıma döndüm, yüzünde sıcak ve vahşi bir şeyin geniş gözlü bakışını gördüm, yanakları parlak kırmızı.

Tamam, *ne*? "Vi?"

Fısıldadım.

"Em..." Dudağını ısırđı, bakışları vahşiydi. "Bunu bırakabilir miyiz?"

"*Hayır*, kesinlikle yapamayız! Bu gece gerçekten iki farklı kişiden morluk mu aldınız?"

Arkadaşım dudağını ısırarak yere baktı. Yavaşça başını salladı.

Yuhaladım, çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Tamam, bu King'i öpmekten çok daha çılgınca-"

Ağzımı kapattım ama yeterince hızlı değildi. Aptal,

aptal ağız.

Bu kez, sanki uzaylıların varlığını kanıtlamışım gibi bana bakma sırası Vi'deydi.

"Durun lan!" diye bağırdı. "Kral lanet olası RIAN mı? Bu morluklar *Kral*'dan mı?"

O noktada nasıl yalan söylüyormuş gibi yapabilirdim ki? Hem de en iyi arkadaşıma?

"Vi," diye yutkundum. "Bak, hiçbir şey

söyleyemezsin!" "Bu nasıl olabilir ki!"

"Bilmiyorum!" İnleyerek yatağıma yığıldım. Vi ıslık çalarak uyku tişörtünü giydi ve yanıma çöktü.

"Kutsal. Kahretsin," dedi inanamayarak ve başını sallarken alçak sesle ıslık çaldı. "Bu çok büyük."

Tek şey bu değil, öfkeyle kızarıırken bir şekilde kendimi söylemekten alıkoydum.

"Kral Rian'ı cidden öpmüşsün."

Başımı salladım. "Taht odasında."

Vi bir kahkaha atarak başını inanmaz bir şekilde salladı.

"Ve öpüşmekten daha fazlasıydı...." Mırıldandım.

Bakışlarını bana çevirdi, gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünde bir sırıtma vardı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Bir kahkaha attım. "Lütfen."

"Benimki de öpüşmekten fazlasıydı," diye fısıldadı.

Çenem düştü. "Ve iki farklı adam mı vardı? Vay anasını dostum, ne geceydi ama." Kaşlarımı çattım. "Yani, ikincisinin birincisinden haberi var mıydı?"

"Uh..." Vi'nin yüzü

kıpkırmızı oldu. "Vi?"

"Evet..." dedi yavaşça. "Evet, biliyordum."

"Vay canına, bu-"

"Çünkü aynı zamanda oldu."

Bu sefer yemin ederim çenem yere çarptı.

"*Ayrıntılar. Şimdi,*" diye fısıldadım. Vi başını salladı.

"Sonra mı? Söz veriyorum, az önce döktüğün şeyden sonra sana borçluyum. Sadece önce bu geceyi kafamda toparlamam gerekiyor." Sırıttı. "Yani, en iyi arkadaşım Kraliçe olacak. Bunu kabullenmek çok zor."

Gözlerimi devirdim. "Kraliçe olmayacağım Vi."

"Bundan emin misin? Bütün bu balonun onun birini bulması için olduğunu biliyorsun." Kaşlarını bana doğru salladı. "Bana öyle geliyor."

Dudağımı ısırdım, başka tarafa baktım. "Öyle bir şey değildi." "Kim demiş?"

"Ben, sanırım."

Gülümsedi. "Sanırım *ikimizin de* düşünmesi gereken çok şey var." Başımı salladım.

"Yarın konuşur muyuz?"

"Evet," diye mırıldandım. "Bunu yapacağız."

Vi, mutfaktaki odasına gitmek üzere üst kata **ç ı k m a d a n** önce bana sarılıp iyi geceler diledi.

Yorganımın altına girmeden önce önlükleri dolabıma geri sakladım. Kalbim hızla çarpıyor, nabzım vücudumda ateş gibi atarken gecenin olaylarını tekrar gözden geçiriyordum. Arkadaşımın ne haltlar karıştırdığı hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama ışıkları kapattığımda kendi çılgın gecem beni ele geçirdi.

Kral Rian'ı öpmüştüm.

Hayır, bu çok hafif bir ifade oldu. Kendimi Kral Rian'a *kaptırmıştım*. Hem de çok. Bu sadece bana dokunması, beni öpmesi ya da beni tahtına bağlayıp benimle alay etmesiyle ilgili değildi. Bu, hâlâ onun o muhteşem, kocaman siki için yanıp *tutuşuyor* olmamla da ilgili değildi.

Hayır, bu hepsinden daha derindi.

Şimşek gibi çakmıştı - geldiğini hiç görmediğim bir şey beni aniden vurmuştu. Ama bunu inkâr etmenin mümkün olmadığını biliyordum. O gece düşmüştüm, hem de çok sert düşmüştüm. Çılgıncaydı ve aşkın bu şekilde işlememesi gerektiğini biliyordum ama ne hissettiğimi biliyordum.

Yorganın içine gömüldüm, üzerimdeki ellerinin anıları hızla geri geldi. Kendi ellerim onun ellerini üzerimde gezdirdiği yere doğru hareket etti ve içimdeki sıcaklık titredi. Yavaşça tişörtümü çıkardım ve uyku şortumu ve külotumu tekmeledim. Yorganımın altında çırılçıplakken, yaptığım şeyin düşünceleri aklıma geldikçe kendimden geçerek titredim.

Kalçalarımı birbirine kenetledim ve anında aralarındaki kaygan, ıslak sıcaklığı hissedebildim. Arkama yaslandım, ellerim vücudumda geziniyordu. Parmaklarım tıpkı onun yaptığı gibi meme uçlarımı okşadı. Ellerim tıpkı Rian'inki gibi karnımdan ve kalçalarımından aşağı kaydı. Bacaklarımı açtım, onları nasıl ayırdığını ve omuzlarının üzerinden nasıl geçirdiğini hatırladım.

Parmaklarım çıplak yarığımın üzerinde gezindi ve karanlıkta sessizce soludum, üzerimdeki dilini hatırladım. Onun asil, pis dilini.

Parmakları dudaklarımı aralayıp içeri kayd, ben zevkle inlerken derinlere kıvrıldı. Gözlerimi kapadım, o tahta geri dönmüşüm gibi davrandım, onun elleri üzerimdeymiş gibi davrandım. Fantezimde, sözümüz kesilmemişti. Fantezimde, o kalın sakin içime kaymasının nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bana hayal ettiğimden bile fazlasını verirken ne kadar iyi hissedeceğini.

Parmaklarım girip çıkarken, Rian'ın beni tahtına bağladığını ve o muhteşem sikinin her santimiyle içimi cehenneme çevirdiğini hayal ederken, istekli amımın ıslak sesleri yatak odamı dolduruyordu.

Orgazm beni sert bir şekilde vurdu ve dalga üzerime çökerken çığlığımı yastığıma gömmek için başımı çevirdim.

Çarşafların içine gömüldüm, nefesimi tutmaya çalışırken kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

Kesinlikle güzel bir geceydi, Vi'nin buna hakkı vardı. Ama yavaş yavaş pişmanlık ve üzüntü beni ele geçirdi. Cehennem gibi bir geceydi, ama hep öyle kalacağını biliyordum.

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ bir prenses değildim. Bu geceki baloda hâlâ bir sahtekârdım ve hâlâ Rian gibi bir kralın aradığı şey değildim.

Elimde ne olduğunu biliyordum. Bir anı. Asla unutamayacağım güzel, şaşırtıcı, kavurucu bir anı. Ama Kral Rian'la sahip olabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

O gece ne kadar yanıldığıma dair en ufak bir fikrim olmadan gözlerimi kapattım.

CHAPTER 8

R I A N

"ŞEREFİ."

Xavier kadehini benimkine tokuşturdu. Hayden çalışma odamın sarayın orta avlusuna bakan geniş penceresinin yanındaki sandalyesinden kendi bardağını kaldırdı.

"Xavier gümüşü sakalını sıvazladı ve burbonundan bir yudum aldı. "Gece başarılı mıydı?"

Gözlerimi devirerek kehribar rengi sıvının bir kısmını içime çektim. "Bu gecenin hiçbir parçası olmak istemediğimi biliyorsun."

O ve Hayden kıkırdadı.

"Hayden homurdandı: "Ortadan kaybolduğun zaman bunu oldukça iyi anladın. "Nereye gittiğini bize söyleyecek misin?"?

"Hayır."

Başını sallayarak gülümsedi. "Peki, yokluğun bu geceki balo açısından verimli oldu mu?"

"Kraliçemi buldum mu demek istiyorsun?"

"*Biriyle* birlikte olamayacak kadar uzun süredir yoktun," dedi Xavier sakın *bir* sesle. Kaşlarımı çattım. "Nerede olduğum beni ilgilendirir."

Hayden kıkırdayarak başını salladı. "Tanrı aşkına dostum, en azından biriyle yattın mı ki kışında bir sopayla dolaşmayı bırakabilesin?"

Ona ters ters baktım. "Dediğim gibi, nerede olduğum bana ait-" "O zaman sevişmeye hayır demek bu, ha?" Xavier bana sıırıttı. Sikler.

Sadece bu ikisi ya da Adam ve Shane gibi yakın arkadaşlarım benimle böyle konuşabilirdi. Ama olay şu ki, onlar haklıydı. Yani, yarı haklıydılar. Etrafta kışında bir sopayla dolaştığımı biliyordum, ancak bunun nedeni onların çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi sevişmiyor olmam değildi. Ben Kral'dım - "sevişmek" parmaklarımı şıklatmak kadar kolay olurdu. Ama peşinde olduğum ya da kaçırdığım şey bu değildi.

Bundan daha fazlasını istemiştim. Gerçek bir şey istemiştim - bir gecelik bir kadın değil, bir ömürlük bir kadın istemiştim.

...Ve o gece onu bulduğumdan oldukça emindim.

Onu bulmuştum. Onu öpmüş, kendimi onun içinde kaybetmiş, onun tadına bakmış ve benim için boşalmasını sağlamıştım. Ve sonra, tüm bunlardan sonra - bulacağımı hiç düşünmediğim şeye bu kadar yaklaştıktan sonra - kaçmasına izin verdim. Benden kaçmasına izin verdim. Kendime geldikten sonra onu kovaladım elbette. Ama bu sefer boşuna kovalamıştım.

O kaçtı ve ben onu kaybettim. Ve ben onun adını bile bilmiyordum.

İç çektim. Sikerim böyle işi. En yakın arkadaşlarımdan bazıları için neden bu duvarları ördüğümü bile bilmiyordum.

"Bu gece bir kız vardı," dedim, sesim ölçülü ve ağırdı. Xavier'in kaşları kalktı ve yaşlı arkadaşım sakalını tekrar sıvazlayarak masama yaslandı.

"Oh?"

Xavier benim için bir kardeş gibiydi. Şey, çok daha büyük bir kardeş, ama yine de bir kardeş. İkimiz de neredeyse krallığımızı ele geçirecek olan darbeye bir yakınımızı kaybetmiştik. Gerçi Xavier'in eski karısı Shana, terörizme yöneldiğinde evlendiğinden çok daha farklı bir insan olmuştu. Sadece

Aynı şekilde, olanlardan dolayı yandığını da biliyordum. Bugünlerde onun adına mutluydum, artık her zaman istediği aşkı Lola'da bulmuştu.

Bir erkeğin olması gerekenden daha uzun süre yalnız kalan Hayden da kalbinin ikinci yarısını Callie'de bulmuştu. Ne istediğini görmüş ve sonuçlarına ya da tehlikelerine aldırmadan onu elde etmişti. Callie başka bir kralla nişanlanmıştı, Robling Kralı Milton'la. Tehlikeli, zalim, entrikacı bir piç.

Hayden, Callie'yi tam da o pislikle evleneceği gün ondan koparıp almıştı. Bunun için ona hayranlık duydum. Peşinde olduğu şeyi bulduğu ve onu kendi kızı olarak sahiplendiği için onu kıskanıyordum.

Kafamın içinde kendime sessizce küfrettim. Lanet olsun. İstedigimi bulmuştum ama onun elimden kayıp gitmesine izin vermişim.

Hayden yavaşça başını salladı. "Peki kim bu kız?" Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Xavier iç çekti. "Dinlemek için buradayız dostum. Yapmak zorunda değilsin-" "Hayır, yani gerçekten bilmiyorum," diye homurdandım.

"Bana hiç söylemedi." "Neden?"

"Ben de aynı soruyu soruyorum," diye homurdandım ve viskimin geri kalanını yudumlarken başımı salladım. "Çok yaklaşmıştım..." Sessizce mırıldandım. "Kahretsin, her şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştım."

Öfke içimi yaktı - benden kaçmasına izin verdiğim için kendime.

"Kaçtı. Nedenini bilmiyorum. Sanki bana kim olduğunu söylemekten korkuyor gibiydi."

Hayden sessizce, "Belki de evlidir," dedi.

"Hayır," diye başımı salladım. "Hayır, öyle değildi. Sanki bir şey için endişeleniyordu. Bana söylerse hoşuma gitmeyeceğini düşünüyordu. Onu kollarıma almıştım. Ona, onu kraliçem yapmak istediğimi söyledim."

Xavier ıslık çaldı. "Ve bunu mu kastettin?"

"Çok ciddiymdim," diye tısladım, çenem iyice sıkılmıştı. "Ama sonra kaçtı ve şimdi de kayıp."

Oda sessizleşti, üçümüz de içkilerimizi yudumluyorduk.

"Bu arada Shane ve Adam'ın nereye gittiği hakkında bir fikriniz var mı?" Kardeşlerin o gece sarayda kalmaları gerekiyordu ama gece boyunca izlerini kaybetmişim.

Hayden kaşlarını çattı. "Hayır, aslında. Konuklarınızın yarısına asıldıklarını görmeyi bekliyordum ama siz gizemli kızınızla ortadan kaybolduktan hemen sonra dikkat çekici bir şekilde yoktular." Sırıttı. "Bu arada senin kaybolduğunu fark ettiklerinde Oren çılgına dönmüştü."

Gülümsedim. "Sanırım Muhafız Yüzbaşımın benim iyiliğim için bu kadar endişelenmesi iyi bir şey."

...Lanet kapıyı çaldığı ve gizemli kızımın aramızda olanları mahvettiği için hâlâ kızgın olsam bile.

Kendi sandalyeme çökmeden önce hepimize birer içki daha doldurdum. "Demek her şey bitti," diye homurdandım. "Oren, adamlarından birinin onun tarifine uyan birini 76 model bir Mustang'le güney kapısından çıkarken gördüğünü bildirdi."

Xavier homurdandı. "Gizemli kızın harika bir zevki var. Renk?" "Kiraz kırmızısı."

Başını sallayarak sıırıttı.

"Bu gece onda her ne bulduysam, artık yok. Kayboldu." "Siktir et."

Hayden'a kaşlarımı kaldırdım. "Pardon?"

"Siktir dedim. Bu." Omuz silkti. "Sen Kralsın." "Bu beni büyücü yapmaz."

Xavier bana bakarak, "Bu seni herkesin bulamayacağı birini bulma yeteneğine sahip kılıyor," dedi.

Bir saniye düşündüm ve başımı salladım. "Bu işin **p e ş i n i** bırakarak korkaklık ediyorum, değil mi?"

Xavier sırttı. "Bir Bandiff Dükü olarak elbette hayır, Majesteleri. Arkadaşınız olarak mı?" diye göz kırptı. "Kocaman bir amcık. Git bul onu, göt herif."

Ayağa kalktım, kafamda planlar şekillenmeye başlarken yavaşça başımı salladım.

"Arabayı o kullanmış," diye düşündüm, beynim somurtmaktan hafiyelik yapmaya geçmişti. "Bu da en azından buralı olduğu anlamına geliyor. Kesinlikle Bandiff'te."

Hayden yavaşça başını salladı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İyi adam."

Masama doğru yürüdüm ve Tomilson için zili çaldım. Geç olmuştu ama uyanık olduğunu biliyordum.

"Ekselansları?"

"Bir şeyin yapılmasını istiyorum,

Tomilson." "Yapılması mı, Majesteleri?"

"Bu gece ve potansiyel bir Kraliçe hakkında."

"Ahh, harika, efendim!" Tomilson ciyakladı. "Sanırım bu Prens Jin'le ilgili, sizi temin ederim ki kendisi ikinci bir buluşma ayarlamak için *oldukça* hevesliydi.
."

"Adını bilmediğim bir kadın hakkında."

Hoparlör sessizliğe gömüldü. Hayden ve Xavier sırttı.

"Pardon, Majesteleri?"

"Bu gece bir kızla tanıştım, Tomilson. Ve o benim kraliçem *olacak*. Kim olduğunu bilmiyorum. Nereli olduğunu da bilmiyorum ama onu bulana kadar bu krallığın altını üstüne getireceğim ve sallayacağım." Çenem sıkıştı. "Bir ferman yayınlıyorum."

"Majesteleri, izin verirsiniz-"

"Başka zaman Tomilson, ama bununla değil," diye hırladım. "Benden bir top atmamı ve kraliçemi bulmamı mı istedin? Buldum işte. Şimdi tek

yapmam gereken onu bulmak.

tekrar. Peki bu sefer?" Derin bir nefes aldım, kanım kaynıyordu ve aklım gizemli meleğimdeydi.

Benim her şeyim.

"Bu sefer, parmağında bir yüzük ve başında bir taç olmadan yanımdan ayrılmayacak."

CHAPTER 9

EMILIA

Evimdeki sabahlar benim için her zaman bir tür mutluluk kaynağı olmuştur. O sabah bile, aklım ve kalbim hala bir gece önce sarayda olanların etkisindeydi. Çünkü sabahları sadece ben vardım. Marta yoktu. Portia yoktu. Renata yoktu. Yani ilk kalkan bendim çünkü Vi sürekli üvey anneme bunun onun işi olduğunu hatırlatmaya çalışsa da "kahvaltı yapmak" benim işimin bir parçasıydı.

Ama hayır, *benden* kahvaltının kaltağı olmamı istediler. Bunun sebebinin Marta'nın beni her gün erken kaldırmanın komik olduğunu düşünmesi olduğuna emindim. Ama bu şaka ona göreydi, çünkü herkesten önce erken kalkmayı *seviyordum*.

Tam günün ilk kahvesinin ilk yudumunu alıyordum ki, Portia ve Renata'nın gürültüyle mutfaka girmesiyle mutluluğum bozuldu.

"Buna inanamıyorum!"

"Biliyorum! Tam bir psikopat! Kim bir krala hayır der ki?"

Donakaldım, döndüm ve bana mutfakta bulunarak bile dayatmada bulunuyormuşum gibi bakan iki üvey kız kardeşime kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Neye bakıyorsun sen?" Renata mırıldandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Portia gözlerini devirdi. "Haberleri okumuyor musun?" "Kahvaltıdan sonra mı?"

Kadın homurdandı. "Her neyse. Bu çok büyük bir şey."

"Bekle, yani resmi kraliyet kararnamesini görmedin mi?" Renata yüzünü buruşturdu. "Twitter'da her yerdeydi. Haberlerde ve her yerdeydi. Bugün hiç Twitter'a girmedin mi?"

"Ben... Twitter kullanmıyor muyum?"

İkisi de korkunç bir sosyal gaf yapmışım gibi homurdandılar. "Bu Kral Rian," diye tükürdü Portia sonunda.

"Ne..." Yutkundum. "Peki ya o?" "Dün gece Kraliçe'sini buldu."

Midem bulandı ve bir an için tüm oda döndü. Kraliçesini bulmuştu. Ağlamak ya da öfkelenmek istedim ama bunun yerine tek yapabildiğim kahveme bakmak oldu. Yani, hepsi bir sürü replikten ibaretti. Benden istediğini elde etmek için bana bir sürü güzel şey söylemişti ve işe yaramıştı. Korkup kaçmadan önce ona kanmışım. Peki tüm bunlardan sonra? Tüm o güzel sözlerden ve bana hissettirdiklerinden sonra? Verdiği sözlerden sonra?

Ondan sonra, görünüşe göre partiye geri dönmüş ve Kraliçe'sini bulmuştu.

Tanrım, kendimi aptal gibi hissettim.

Uyuşmuş bir halde dönmeye başladım ama Portia bir fincan kahve almak için beni iterek yoluna devam etti.

"Evet, Kraliçesini buldum ama en iyi kısmı bu bile değil." Homurdandı. "Deli piliç *kaçtı*."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve elimdeki kahve fincanını sabitlerken sessizce soluklandım.

"Ne?" Ciyaklayarak onlara döndüm.

Renata güldü. "Buna inanabiliyor musun? Ne aptal bir kaltak. Kraliçesi için balodan birini seçti ve o da onu yüzüstü bıraktı. İnsanlar çıldırmış."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve tenimin karıncalandığını hissettim. "Belki de hikâyenin devamı vardır?"

Portia acımasızca güldü. "Evet, ilaçlarını almayı falan unutmuş." Beklentiyle bana baktı. "Dünya'dan Emilia'ya mı?"

"Evet?"

"Um, yumurta? Çırpılmış mı? Şimdi mi?"

Kaşlarımı çattım ve arkamı döndüm. "Tamam, evet,

hallediyorum." "Günaydın kızlar."

Marta mutfağa fırtına gibi girdi ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde donakaldım.

Uh oh.

O bakışı bilirdim. Kısmen hilekâr, kısmen şeytani, kısmen kötü ve kısmen de düpedüz deliydi. Evdeki "geçimimi sağlamak" için yapmam gereken yeni bir şey tasarladığında bana böyle bakardı. Ama bu biraz farklıydı.

"Kızlar," dedi, iki kızına hınzırca sırtırken yüzü parlıyordu. "Kızlar" derken elbette onları kastediyordu. Ben sadece arka plandaki gürültüydim.

"Haberleri duydun mu?"

Renata güldü. "Kral Rian'a hayır diyen çılgın kız hakkında mı? Anne, bütün internet bunu konuşuyor. Evet, duyduk."

"İyi," diye alay etti Marta. "Çünkü daha sonra misafirlerimiz

olacak." Portia kaşlarını çattı. "Misafir mi?"

"Şirket güncel haberlerle ilgili," diye sırttı Marta.

Kızları şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama bana göre parçalar çoktan birleşmişti.

İmkânı yok. *İmkânı* yok. Marta işbirlikçi bir kaltaktı, ama o kadar deli olamazdı-

"Kral Rian."

Kahretsin. Yeterince

deliydi. Portia ve Renata

ciyakladı. "Bekle, NE?!"

Marta onlara gülümsedi.

"Neden?" Sesim kısıktı ama üçü de bana döndü, üç çift göz bana dik dik bakıyordu.

"Neden *ne*, Emilia?" Marta tersledi.

"Neden buraya geliyor?"

Renata bana kaşlarını çattı ama annesine döndü. "Evet, anne, neden?"

"Neden?" Marta tükürdü. "Çünkü *ikinizden* biri," diye parmağını Portia ve Renata arasında salladı. "Kraliçe olacak, işte bu yüzden."

"Ha?" Portia şaşkın görünüyordu ama ben bunun nereye varacağını zaten biliyordum. Ve kesinlikle, korkunç derecede haklıydım.

"İçinizden biri Ekselanslarını o kişinin siz olduğunuza ikna edecek. Dün gece kaçan gizemli kızın *sen* olduğuna. Bir partiydi," diye omuz silkti. "İçki içiyordu, hava karanlıktı. En iyi halinizle görünün, ona biraz içki verelim, siz de flört edin, hepsi bu!"

Portia kaşlarını çattı. "Anne, bilmiyorum-"

"İkna edilmesi gerekiyor. Kızın kim olduğundan emin olsaydı, çoktan onunla evlenmiş olurdu. Kaçtı mı? Onun kaybı, ama bizim kazancımız, kızlar. O kayıp bir adam, tutunacak bir şey arıyor. Ve biz ona bir şey vereceğiz."

"Marta," diye yutkundum, "sanırım bu çoğu kişi tarafından sahtekarlık olarak görölebilir-"

"Kapa çeneni," diye tersledi üvey annem beni kovarak. "Git ortalıkta görünme. Kral'ın buradayken yardım görmesine gerek yok." Kızlarına döndü ve hınzırca gülümsedi.

"Kral geliyor kızlar. Ve sözüme kulak verin, bu evden bir Kraliçe olmadan ayrılmayacak."

CHAPTER 10

R I A N

Araba durdu ve ben iç çektim.

Başka bir ev. Büyük ihtimalle daha fazla saçmalık.

Konvoyun geri kalanı malikânenin dairesel yoluna girerken pencereden dışarı baktım. Evin tadilata ihtiyacı vardı, bu açıktı ama en azından eskiden güzel bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Oren arabanın kurşun geçirmez camından bana başını sallamadan önce çevreyi son bir kez kontrol etti ve ben de dışarı çıktım.

Bu, gün içindeki onuncu ziyaretimdi ve saat ancak öğleden sonra ikeydi.

Kararnamenin yalancıları ya da en azından umutluları ortaya çıkaracağını biliyordum. Ama tepkiyi hafife almışım. Dört yüz kadın. Tam olarak dört yüz on bir kadın, evet, aslında balodaki gizemli kızım onlardı diye cevap vermişti bile. Komşu krallıklardan prensesler ve bir gece önce bırakın sarayına gelmeyi, *ülkemin* yakınından bile geçmediğine emin olduğum yarı ünlü Hollywood aktrisleri. Boşanmışlar, aşık üniversiteli kızlar. Seksenli yaşlarında bir kadın, o sabah erken saatlerde huzurevini ziyaret etmemi sağlamak için bunu yaptığından oldukça emindim, bu adil olmak gerekirse tatlıydı, ama yine de beni hedefimden uzaklaştırıyordu.

Onu bulmak. Gerçek kadını. Bir gece önce kalbimi çalan ve kraliçem yapacağım kadını.

Ön kapı açıldı ve tabii ki haklıydım. Başka bir çıkmaz sokak. Daha fazla saçmalık. Ağzını öptüğüm, bacaklarını ayırdığım ve tatlı küçük amcığını dilimle boşalttığım kızı unutmam için beni ikna edebileceklerini düşünen bu kadınları anlamıyordum.

Maske takıyordu ama kör değildim.

Ve bu ziyaretlerin en kötü yanı, kraliyet onuru - yani bir pislik olmamak - en az on ila on beş dakika kalmam ve utangaç bir şekilde "belki de yanıldıklarını" itiraf ettiklerinde gülümsemem, başımı sallamam ve gülmem gerektiği anlamına geliyordu.

Doğru.

"Bu taraftan, Majesteleri!"

Bu evde iddia sahiplerinden *üçü* vardı - bir kadın ve iki kızı. Güvenliğim kontrolleri yapmıştı ve en azından bir gece önce baloya konuk olmuşlardı. Ama yine de onları eve kadar takip ettiğimde bunun bir yere varmayacağını biliyordum. Anne beni salona götürdü, personeline bana kahve ve yiyecek getirmeleri için bağırarak büyük bir gösteri yaptı, ancak ben reddettim.

"Evet, Majesteleri?" Gözlerini kırıştırdı, saçma sapan göğüs dekoltesi bluzunun üstünden taşıyordu. "Dün gecedен herhangi birimizi tanıdınız mı?" Kelimeleri mırıldandı ve yüzümdeki espriyi gizlemek için daha fazla çaba harcamama neden olan o boğucu tonu ekledi.

"Sanmıyorum," dedim Tomilson'un bu kadınların saçmalıklarını ortaya döktüğümde halk için iyi bir test olacağını söylediği pratik, dişlek bir gülümsemeyle.

"Bundan emin misiniz, Majesteleri?" Kızlardan biri kendini yanımdaki kanepeye bıraktı. Aşırı süslü gözlerini bana dikti ve eli dizime konduğunda Ayağa kalktım.

Evet, burada işimiz bitmişti.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Anne hevesle başını salladı. "Elbette, efendim! Koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı."

Odadan çıkarken başımı salladım, nabzım hızla atıyordu.

Zamanımı boşa harcıyordum. Bu saçma ziyaretlerin her biri beni gerçek onu bulmaktan daha da uzaklaştırıyordu. Kafamın içinde yemin ettim. Tüm bu kararname fikri aptalcaydı. Ne de olsa bir gece önce benden *kaçmıştı*. Bir kraliyet kararnamesi yayınlamak onu nasıl sihirli bir şekilde kollarıma geri getirecekti?

Soldaki değil, *sağdaki* ikinci kapı aniden açıldı ve eller beni karanlık bir odaya çekti.

Ve bir anda oradaydı. Bir anda kollarıma geri döndü. Sihir gibi.

"Nasıl-"

Beni öptü ve aniden, artık umurumda bile değildi. Kaçmış olması ya da onun kim olduğunu hâlâ bilmemem umurumda değildi. Hiçbiri umurumda değildi. Kalbimin diğer parçası kollarıma geri dönmüştü. Evren düzelmiş, kader yeniden düzenlenmişti. Onu tüm gücümle öptüm, odaya yuvarlanırken ellerim sırtından yukarı kayarak saçlarına dolandı. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım, bizi dünyada o ve ben olmayan her şeyden uzak tuttum.

"Sen," diye inledim dudaklarına.

"Ben," diye fısıldadı, iri gözleri yuvarlak bir şekilde benimkilere

bakıyordu. "Kimsin sen?"

Gizemli kızım derin bir nefes aldı. "Benim adım Emilia."

Emilia.

Kahretsin, onun adını duymak bile kulaklarımı okşamak gibiydi.

"Emilia Kinsey."

Kaşlarımı çattım. "Lord Kinsey'in kızı mı?"

"Evet. Biz..." Kızardı. "Aslında bir kez tanışmıştık, o zaman-"

"Biz çocukken," diye fısıldadım. Ve birden her şey yerine oturdu. Birdenbire, anlık çekim ve ona olan manyetik çekim anlam kazandı. O sadece göz göze geldiğim bir kız değildi. Bir yabancı değildi.

...Hayatım boyunca aşık olduğum kızdı. Tam anlamıyla.

O gün gördüğüm meleği hatırladım. O kadar gençtim ki kızları bile zar zor tanıyordum. Ama onu? Hayır, o göze çarpıyordu. Babasının babamla küçük bir görüşme yapmak için geldiği o gün hiçbir şeyin çekemediği kadar dikkatimi çekmişti. Her şey çok çabuk bitmişti ama yıllar sonra o karanlık odada onunla birlikteyken onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum. O benimle kalmıştı - benim bir parçamdı. O, kaçınılmaz olarak başarısız olan diğer tüm kadınların örnek alması gereken bir ölçüttü.

Çünkü sadece bir tane o vardı. Tek bir Emilia. Benim biriciğim.

Onu tekrar öptüm, ikimiz birlikte ezilirken içine doğru inledim.

"Neden kaçtın?" Onu kendime çekerek homurdandım.

"Ben prenses değilim."

"*Umurumda* değil."

"Ve partine gizlice girdim." "Güzel,"

diye inleyerek boynunu öptüm.

"Sahtekâr olduğumu görürsen..."

"Her ne düşündüysen, yanıyorsun." Başımı salladım, gözlerimiz kilitlendi.

"Seni gördüğüm anda tüm kalbimi sana vermemem için yapabileceğin hiçbir şey yok. Kim ya da ne olursan ol, seni isterdim Emilia."

Dudaklarımız tekrar birbirine çarptı, bu sefer daha da acil ve daha tutkulu bir şekilde.

"Neden şimdi?" İnledim. "Neden beni şimdi buldun ve bana söyledin?"

"Senden bir kez kaçtım," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Bir daha kaçamam. Bundan değil."

"O zaman kaçma," dedim usulca. "Bundan ya da benden asla kaçma. Benimle gel."

"Nerede?"

"Ev."

Ağzlarımız bir kez daha bir araya geldi, kollarım vücuduna dolanırken dudaklar ayrıldı. Karanlık odada bir tür rafa dayanana kadar onu geriye doğru ittim. Nerede olduğumuz umurunda değildi, tek bildiğim onu tekrar kollarıma almak ve dudaklarını dudaklarıma değdirmektir.

Ama bu *tam* olarak doğru değildi. Daha fazlasını istiyordum. *Her şeyi* istedim.
ve bunu şimdi yapacaktım.

Ağzım boynuna gitti, ellerim kalçalarından aşağı kayarken nefesini tuttu. Bir çeşit etek giymişti ve ben eteği yukarı doğru çektiğikçe inlemeleri ağzımda daha da yükseldi. Kendi elleri göğsümün üzerinde kayıyor, parmakları düğmeli gömleğimin içinden kaslarımı keşfediyordu. Ellerini aşağıya kaydırды, karın kaslarımla alay etti ve ben elbisesini yukarı çekerken kanımın kükremesine neden oldu.

Elim kremi, cennet gibi kalçalarının arasına kaydı ve küçük külotuna dolan kaygan, ıslak sıcaklığı hissettiğimde sikim zonkladı. İnledim, bir parmağımın külotunun içinden dudaklarını aşağı yukarı izlemesine izin verdim ve dudaklarından gelen küçük zevk inlemelerinin tadını çıkardım. Parmaklarım ıslatılmış dantelin altına daldı ve çıplak, taç yaprağı yumuşaklığındaki dudaklarına değdiğinde ikimiz de derin derin inledik.

Emilia'nın elleri aşağı kaydı ve takım elbise pantolonumun ön kısmında gezinip oradaki devasa şişkinliği hissettiklerinde usulca inledi.

"Sen çok büyüksün," diye fısıldadı hararetle. "O
senin meleğim," diye inledim. "Hepsi senin."

Külotunu aşağıya doğru çektişirdim, cennet gibi amından uzaklaştırdım ve kalçalarından aşağıya indirdim. Parmakları fermuarımı karıştırdı, aşağı kaydırıp elini içine daldırırken nefesi kesildi.

"*Oh Tanrım,*" diye fısıldadı, küçük parmakları zonklayan, titreyen sikimin etrafını sarıyordu. Homurdandım, elim bacaklarının arasına geri kayarken onu şiddetle öptüm. Küçük tatlı amcığını okşadım, ağzımın içinde çılgınca inlerken uyarılmışlığı parmaklarımdan damlıyordu. Kalın başım karnına doğru titreşirken inleyerek beni pantolonumdan kurtardı. Küçük elleri beni okşadı, sikimi pompaladı ve dudaklarına doğru bir hayvan gibi hırlamamı sağladı.

Sonra, acele etmezdim. Daha sonra onu yatağıma yatırır ve bir kraliçe gibi sikerdim. Ama şu anda, ikimizin de fazla kaptırdığımızı biliyordum - ikimiz de patlayarak boşalmaktan başka bir şey bekleyemeyecek kadar yaralıydık.

Parmaklarımı onun içine kaydırdım, ikisini yapışkan, sıcak küçük amının derinliklerine pompaladım. Emilia çılgınca inledi, horozumu daha hızlı sarsmaya başladığında kalçalarını bana karşı salladı. İnledim, tepemden sızan kalın yapışkan prekum yumuşak karnından aşağı damladı ve amının üzerine damladı. Başparmağım klitorisini yavaş daireler çizerek yuvarlamaya başladı ve bacakları titremeye başladı.

"Ekselansları..."

"Benim için gelmek istiyorsun, değil mi tatlım?"

Gözleri kapanırken başını sallayarak inledi.

"Bu küçük tatlı amcığın parmaklarımı döllerinle doldurmasını istiyorsun, değil mi? Ellerin kalın sikimin üzerindeyken boşalmak istiyorsun, beni kendinle birlikte boşaltırken onun sana karşı nabzının attığını hissetmek istiyorsun. Ben seni boşaltırken sen de beni boşalt meleşim. O küçük amcığının parmaklarımdan üzerine boşalmasını istiyorum."

Haykırdı ve aniden amının parmaklarımdan etrafında daha da sıkılaştığını hissettim. Titredi, ben onu şiddetle öperken nefes nefese kaldı ve boşalırken ağzımın içinde çılgınca inledi. İnledim, elleri beni vücuduna karşı daha hızlı ve daha hızlı okşadı, ta ki ben tüm kontrolümü kaybedene kadar. Taşaklarımdan seğirdiğini hissettim ve ağzına doğru bir kükreme ile onu o sınırın ötesine kadar takip ettim.

Sıcak, yapışkan döllerim kalın ipler halinde karnına pompalanıyor, vücudundan aşağı süzülürken elini kaplıyordu. İnledi, beni tekrar tekrar okşayarak şişmiş taşaklarımdan daha fazla döl akmasını sağladı. Beni aşağı doğru eğdi ve daha fazla

sıcak tohumlarım onun amına sıçradı ve onu benimle birlikte kirletti.
- İkimizin de nefesi kesilirken onu dölleriyle işaretliyordum.

Onu yavaşça öptüm, ellerimi yavaşça ondan çekerken dudaklarının tadına bir kez daha baktım. Külotunu yukarı çektim, amına doğru sıkıca çekerken inlemesine neden oldum - benim ve onun dölleri külotuna bulaşmıştı.

"Seni şatoda temizleyeceğiz," diye fısıldadım. "*Bizim* şatomuzda."

Başını salladı, dudaklarına yayılan sırtış karşısında dudağını ısırdı.
"Toplanmalıyım."

"Hayır," diye başımı salladım. "Daha sonra istediğin her şeyi alması için birini göndereceğim. Peki ya o kadınlar - üvey annen ve üvey kız kardeşlerin?" Kaşlarımı çattım. "Onları da bırak."

Beni yavaşça öptü, sanki onu bırakmamı hiç istemiyormuş gibi kollarını boynuma doladı.

"Burası babanın evi, değil mi? Sana haksızlık ettikleri ve seni kapı dışarı ettikleri ev?"

"Evet."

Çenem gerildi. "Onlarla işim bitmeden yine senin olacak. Hadi gidelim."

Onu odadan çıkardım, ellerimiz sımsıkı kenetlenmişti. Ve sonra devam ettim. Üvey annesinin ve o korkunç üvey kız kardeşlerinin hala beni beklediği odanın yanından hızla geçtim, Emilia'yı da yanıma alarak ve Oren'i de arkama alarak ön kapıya doğru hışımla ilerlerken onların şaşkın soluklarını duymazdan geldim.

"Ekselansları!"

Yaşlı kadın, Marta, Emilia'nın üvey annesi, peşimizden ön kapıdan çıkarken çığlık attı.

"Ekselansları!"

Onu görmezden geldim ama Emilia'nın dönüp arkasına

baktığını hissedebiliyordum. Kadın tısladı. "Bu küçük
velet rahatsız mı-"

Döndüm, dişlerim birbirine geçerken yüzümde öfke vardı.

"*Madam*," diye tükürdüm. "Dilinize dikkat edeceksiniz."

Yüzü soldu ama devam etti. "Majesteleri, demek istediğim bu küçük velet sadece yardımcılardan biri ve eğer sizi rahatsız ediyorsa-"

"Müstakbel gelinimle konuşurken *diline dikkat* edeceksin!" Bu kez kelimeleri kükreyerek söyledim, ağzı kapanırken daha da solgunlaştı. Gözleri Emilia'ya kaydı, ona hançerler fırlattı, ama ben sadece bizi uzaklaştırdım ve arabaya yöneldim, zavallı kadını geride bıraktım.

Emilia'ya yaptıkları muamele için adaleti sağlayacaktım. Ama bu daha sonra olacaktı. Şimdilik onu oradan uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Gel meleğim," diye fısıldadım, onun için arabanın kapısını açarken. Eğildim, onu usulca öptüm, üvey annesinin ve ön kapıdan bakan üvey kız kardeşlerinin şok olmuş soluklarını duymazdan geldim.

"Hadi eve gidelim."

CHAPTER 11

EMILIA

BUHAR ETRAFIMDA DÖNÜYOR, ardından şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak, en beyaz, en temiz havlu geliyordu. Ardından kolları beni sarıp sarmaladı ve çıplak, ıslak, muhteşem vücuduna doğru çekti.

Büyük mermer ve krom duşta benimle dalga geçmiş, ona dokunmama izin vermemiş ama parmakları ve diliyle beni *tam* sınırda tutmuştu. Beni mermer duvara yaslamasını, duşun spreyinin vücutlarımızdan aşağı akmasını istemiştım ama Rian sadece başını sallamakla yetinmiş, yumuşak alayını sürdürürken bana hınzırca sırtmıştı.

"Yakında," diye kulağıma fısıldadı, bir parmağını amımın üzerinde kaydırıp klitorisimin etrafında dolaştırırken nefes nefese kalmama neden oldu.

Şimdi, duştan çıktığımda, tüm vücudum beklentiyle ve ona duyduğum ham ihtiyaçla uğulduyordu.

"*Seni istiyorum*," diye kulağına şiddetle fısıldadım, elleri aşağı kayarak kıkırmı sıkıca kavradığında nefes nefese kaldım.

"Mmm, bilmiyorum," diye homurdandı. Hâlâ benimle alay ediyordu. "Belki de evlenene kadar beklemeliyiz."

İnledim ve dudakları kulağıma değerken kıkırdadı. "Ya da seni yatağıma taşıyabilir, üzerine yayabilir ve kraliçe gibi becerebilirim."

"*Bu*," diye nefes nefese kaldım. "Ben buna oy veriyorum."

"Açgözlü kız," diye homurdandı, havlumu çekip aldı ve çıplak bedenimi kendine doğru çekti. Tenimi onunkinin üzerinde hissederek inledim, meme uçlarım kaslı, erkeksi göğsünde sürükleniyordu. Kalın sikinin bana karşı zonkladığını hissedebiliyordum, kalçalarımın arasına yerleşmiş ve olacakların görmezden gelinmesi imkânsız bir vaadi gibi amıma doğru titreşiyordu.

Beni kucağına alıp özel odasına bitişik büyük, yaldızlı banyodan yatak odasına götürürken inledim. Odanın ortasında devasa, bembeyaz bir yatak duruyordu ve etrafında titreyen mumlar vardı. Onu açlıkla öptüm, yerde yürürken kaslarının dalgalandığını ve sıkılaştığını hissettim.

Beni yatağa fırlattığında çığlık attım, çarşafların üzerinde yuvarlanırken zevkle kıkırdadım. Ama peşimden tırmanmaya başladığında, avını arayan bir orman kedisi gibi bana doğru yaklaştığında, kahkahalarım ateşli soluklara dönüştü.

Elleri bacaklarımda gezindi, kalçalarımı kavradı ve onları birbirinden ayırdı. Beni bakışlarına açtığında kızardım, gözleri parlayan ıslak amıma bakana kadar çıplak tenimde hevesle ilerledi.

"Benim," diye inleyerek içeri girdi. Dili dudaklarımdın üzerinde hafifçe ve alaycı bir şekilde gezindiğinde haykırdım. Bu hareketi tekrarladı, güçlü dili amımın üzerinde kayarak kıvrımlarımı ayırdı ve derinlere itti. İçime doğru inledi, bu gürleyen, erkeksi ihtiyaç beni tadarken bana.

Parmakları tenime battı ve dilini daha da yukarılara çıkararak ağrıyan klitorisime çarpmasına izin verip beni haykırtırken sırtım kavislendi. Dilini küçük yumrumun üzerinde döndürerek vücuduma elektrik akımı gönderdi ve beni yataktan kaldırdı. Dili tekrar aşağıya indi, daha da aşağıya inmeden önce açıklığımla alay etti.

Elleri kıcımlı kavrayıp beni iyice ayırdığında gözlerim kocaman açıldı, yanaklarım kızardı. Nefesini en mahrem yerimde hissettim ve dili oraya dokunduğunda zevkten titredim.

"Oh Tanrım, senin yüksek-"

"Uh-uh, aşkım," diye inledi. "Artık isim kullanıyoruz. Artık seninkini de bildiğime göre, ona değer veriyorum."

"Rian," diye fısıldadım.

"*Emilia*," diye inledi, dilini tekrar aşağı daldırdı ve kık deliğimin üzerinde dönmesine izin verdi. Zevkle inledim, kötü dili beni orada kızdırırken ve başparmağı klitorisimin üzerinde yuvarlanırken yatağın içinde eridim. Daha hızlı çalıştı, muhteşem dili küçük halkamla dalga geçerken başparmağı klitorisimi daha sert ovuşturdu, ucunu ona doğru itti ve bunun saf yaramazlığı neredeyse beni kenara itti.

Klitorisime geri döndü, dudaklarını etrafına sardı ve dili ileri geri hareket ederken nazıkçe emdi. Zevk içimde patladı, tüm vücudum onun için yanıyordu.

"Rian!"

"Gel meleğim. Benim için gel. Ağzımı döllerinle doldurduğunda o tatlı döllerinin tadına bakmak istiyorum. Bu mükemmel küçük kedi benim için çok tatlı bir şekilde geldiğinde, lanet çenemden aşağı akan tadı istiyorum. O yüzden gel meleğim. Benim için gel."

Çılgılık attım, patlama içimde yırtılırken sırtım kamburlaştı. Beyaz ışık ve ateş görüşümü ve beynimi yaktı, ağzı beni orgazmıma doğru iterken beni elektriklelendirdi. Ona yapıştım, ellerim saçlarında sıkılaştı ve yatağa yığılana kadar kalçalarım ağzına doğru yuvarlandı.

Ama kralımın benimle işi
bitmemişti. Yakınından bile
geçmedi.

Rian yukarı doğru kayd, bacaklarımı kaslı kalçalarının etrafında açarak aralarına girdi. Kocaman, kalın sikinin başının girişime yerleştiğini ve bana karşı titreştiğini hissederek inledim.

"Açıl meleğim," diye inledi. "O güzel kalçalarını etrafıma sar ve aç ki sikimi eve kaydırabileyim. Çünkü senin küçük tatlı amın artık benim evim ve bu siki her santimi artık oraya ait."

Yavaşça girdi ve zevk içimde patladı. Başımı arkaya attım, ağladım ve yavaşça içeri girerken ona sıkıca yapıştım. Kalınlığı beni genişçe yaydı, yavaşça doldururken beni harika bir şekilde gerdi.

Beni. Yontulmuş çenesini kavradım, onu aşağı çektim ve içimde hırlarken onu şiddetle öptüm.

Dövme mürekkebi ve sertleşmiş kaslar parmak uçlarımda altında dalgalanırken, daha derine itti, aniden kabzasına kadar girene kadar içime muhteşem inçten sonra inç kaydırdı. İnledi, esnedi ve kalın sikinin seğirmesini ve içimde zıplamasını sağlayarak beni zevkten inletti.

"Bu küçük amcık benim sikim için *yaratılmış*, Kraliçem," diye inledi Rian. "Kalınlığının etrafında çok sıkı bir şekilde gerilmek ve seni cum ile doldurmam için sabırsızlanıyormuşsun gibi uzunluğumu sağlamak için yapıldı."

Geri çekilirken onu öperek inledim. Tekrar içeri girmeden önce sadece başını içeride bıraktı ve beni tek bir darbeye ağzına kadar doldururken zevkle çığlık atmamı sağladı. Koca sikiyle beni yatağa sabitlediğini hissettim - sanki o muhteşem sikiyle beni çarşafıya çiviliyordu.

Bana karşı hareket etti, kalçaları yuvarlandı, karın kasları dalgalandı ve siki içeri girip çıkarken kasları sıkıştı. Elleri aramıza girdi, ben onun altında kıvranıp inlerken parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor, sıcaklığın gittikçe arttığını hissediyordum.

"Siktir, Emilia," diye inledi Rian. "Cennet gibi hissediyorsun. O küçük tatlı amcığın sikimi böyle kavrarken mükemmel hissediyor."

"Ben- oh *lanet* olsun, Rian-"

"Benim için gel, açgözlü kız. Benim için gel ve o hevesli küçük amcığın taşaklarımdaki döllerini sağla. Seninle boşalmamı sağla, güzelim. Seni tekrar mahvedene kadar o amcığı her damlasıyla doldurmamı sağla. Benim için gel."

İçimde patlayan bir bomba gibiydi - her parçamda patlayan sıcak, ipeksi, ateşli bir bomba. Çığlık attım, orgazm içimde paramparça olurken bacaklarım ve kollarım onun etrafında kenetlendi. Ağzı benimkine yapıştı, ben tekrar tekrar boşalırken dudaklarımdan iniltileri çaldı, zevk içimde eridi.

Rian'ın büyük siki içime girip çıkıyor, doruk noktaya kadar beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyordu, ta ki aniden beni takip edene kadar. Kükredi, ağır taşakları kıcımlı tokatlarken her santimini derinlere gömdü. Onu hissedebiliyordum

Nabzı atıyor, kasları kasılıyor ve aniden sıcak boşalması içimde patlıyordu. Haykırdım, başka bir doruk noktası içimden geçerken, birleştığımız yerden dışarı damladığını hissedene kadar, sperminin sıcak yapışkan jetinin içime sıçradığını hissettim.

Bir sonraki öpücükte kendimi kaybettim, bir noktada nefes almam gerektiğini hatırlayana kadar dudaklarımı onunkilere kilitledim.

"Daha önce bundan nasıl ya da neden kaçtığımı hatırlatır mısın?" Sırıtarak boynumu yavaşça öperken dudağımı ısırarak mırıldandım.

"Belki de çılgın bir kıza aşık
oldum." "Bence öyle," diye
mırıldandım.

"*Mükemmel*," diye fısıldadı kulağıma. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Kalçalarını döndürdü ve benden kurtulurken hala ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin verdi. İnledim, yuvarlanmaya başladığımda sıcak dölünün içimden aktığını hissettim.

Yine de Rian'ın homurdandığını duydum ve aniden ellerinin beni durdurduğunu hissettim. "Buraya gel," diye inledi arkamdan kalın bir sesle. "Bir bakayım meleğim."

Kalçalarımı kaldırdığını, göğsüm ve dizlerim hâlâ yataktayken kıcıımı havaya kaldırdığını hissettiğimde kızardım. Elinin kıcıımın üzerinde gezindiğini ve gözlerinin yeni sikilmiş amımın üzerinde olduğunu hissedebiliyordum, her yerimi görebildiğini ve benden damlayan dölleri görebildiğini biliyordum.

"Rian-"

"Öylece kal," diye tısladı ve aniden yatakta hareket ettiğini hissettim. Zonklayan sert aletin bana karşı alay ettiğini hissettiğimde nefesim kesildi ve elleri kalçalarımı sahiplenmek için yukarı kaydığında, ısı içime aktı.

"*Evet*," diye inledim, inlediğini ve büyük sikini dudaklarıma dayadığını hissettiğimde. İçeri itti, kendi dölüyle kolayca içeri kayarken homurdandı. Tüm vücudum yeniden canlandı, tenim karıncalandı ve kalçalarımı tutup kendini ortalayıp tekrar içime girerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Beni böyle iliklerime kadar doldurduğunu hissederek haykırdım. Beni daha önce de almıştı ama bu sefer sanki beni *sahipleniyormuş* gibi hissettim.

Rian inledi, güçlü elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve parmakları harika bir şekilde tenime girdi. Geri çekildi, aniden içeri girmeden önce beni daha fazla acıttı, horozunu derinlere daldırdı. Muhteşem, baskın Kralım beni *sertçe* becermeye başladığında zevkle çığlık attım, çarşafları yumruklarım ile kavradım. Kocaman, kalın siki tekrar tekrar içime girdi, ben zevk içinde kıvrılırken ağır taşakları her hamlede klitorisimi tokatlıyordu.

"Sik o siki meleğim," diye inledi, geri çekilerek. "Ne kadar istediğini görmeme izin ver. O küçük tatlı amcığınla beni becerdiğini göreyim."

Yüzüme sıcaklık yayıldı. Evet, daha önce *kimse* benimle böyle konuşmamıştı. Hiçbir seks buna *yakın* bir şey olmamıştı ve hiçbir erkek kalbimi bu kadar hızlandırmamış, vücudumu bu kadar acıtmamıştı. İnledim, dudağımı ısırarak geri çekildim, kocaman sikini aşağıya doğru ittim ve her santimini içimde hissettim.

"Aynen böyle," diye homurdandı. Eli kığıma keskin bir şaplakla indi, içime ısı ve zevk fışkırdı. Kolanının etrafında daha sıkı kenetlendiğini hissettim, daha sert ve daha hızlı geri itmeye başladığımda nabzım yarışıyor, beni tekrar tekrar doldururken zevkle ağlıyor ve inliyordum.

Eli tekrar kığıma indi ve zevk çığlıkları atmama neden oldu. Parmakları üzerimde sıkılaştı ve beni tekrar ele geçirdi, siki içime girip çıkarken kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavradı. Üzerime çömeldi, beni sert ve derin bir şekilde becerdi, her santimini bana verdi ve daha önce hiç hissetmediğim kadar çok ecstasy kükremesi gönderdi.

"Benim için boşalmak istediğini biliyorum meleğim," diye inledi. "Hissetmeme izin ver. O güzel küçük amcığın benim için tekrar geldiğini hissetmeme izin ver. Kahretsin Emilia, seni hissetmekten asla bıkmayacağım. Bu kadar yakinken çıkardığın sesleri dinlemekten asla bıkmayacağım. Ve bu küçük dar amcığın benim için *boşalmasını* sağlamaktan asla yorulmayacağım. O zaman benim için gel, güzelim. Benim için gel ve benim ol."

İçeri girdi, ağır, döl dolu taşakları klitorisimi tokatlıyordu ve aniden kendimi daha fazla tutamadım.

Orgazm kesinlikle içimde patlarken çarşaflara doğru çılgılık attım. Kör edici ecstasy içimde paramparça oldu, beni sersemletti, ayak parmaklarımın kıvrılmasını sağladı ve büyük horozu beni her şey boyunca becerirken zevk inlemelerim yatak odasında gök gürültüsü yaptı.

Rian derinlere kaydı ve aniden patladığını hissettim. Kükredi, çekildi ve sikini tenime doğru okşadı. Yapışkan dölllerinin sıcak, kalın fişkırımları kıcımdan fişkırdı, cildimin üzerinden damladı ve dar küçük deliğime sıçradı. İnledi, sıcak dölllerinin daha fazlası amıma ve klitorisime sıçradı, ikimiz de yatağa yığılana kadar beni tohumuyla kapladı.

Rian beni kollarına çekti, kalplerimiz hızla çarparken beni sıkıca tuttu.

"Sanırım bir banyoya daha ihtiyacın var," diye kıkırdadı kulağıma, ona sokulurken sırtımama neden oldu.

"Sanırım burada *çok* fazla banyoya ihtiyacım olacak," diye kıkırdadım.

Rian boynumu öptü. "O zaman sudan tasarruf etmek adına, banyoya girmeden önce bunu bir kez daha yapsam iyi olur."

Yer değiştirdiğinde nefesim kesildi ve hâlâ sert olan sikinin içime girdiğini hissettim. "Sen... *gerçekten* mi?"

"Angel," diye inledi kulağıma. "Sanırım konu sen olduğunda *her zaman* sert olacağımı anlayacaksın."

Yer değiştirirken inledim, bacaklarımı hafifçe ayırdım ve sikinin amıma sürtündüğünü hissettim.

"Şanslıyım," diye inledim usulca.

"Gel buraya güzelim," diye inledi, sırt üstü dönerken beni üstüne çekti.

"Seni yine darmadağın edeceğim."

CHAPTER 12

RIAN

"BU OLACAK," dedim kesin bir ifadeyle ve parmak uçlarımla masama vurdum. Tomilson kaşlarını çattı. "Efendim, gerçekten-"

"*Oluyor* Tomilson," diye homurdandım, ona bakarak. "Her zaman sadık oldun ve çoğu kişinin bildiğinden daha fazla arkamı kolladın, ama bu sefer arkamda olmana ihtiyacım var."

Ağzı kapandı ama kulaklarından çıkan buharı hâlâ görebiliyordum. Emilia'yla geçirdiğim o ilk gecenin ertesi sabahıydı ve Tomilson'a, Adam ve Shane'le birlikte ondan yeni bahsetmiştim. Arkadaşlarım elbette benim adıma sevinmiş, elimi sıkmış ve onu bulduğum için beni tebrik etmişlerdi. Ancak Tomilson hâlâ Prenses Jin fikrine takılıp kalmıştı.

Benim için en iyisini istediğini biliyordum ama içinde bulunduğu durumu bırakıp olacaklara ayak uydurmasına ihtiyacım vardı. Çünkü ben kararımı vermiştim ve hiçbir parçam bunun bu şekilde gerçekleşmediği bir dünyayı hayal bile edemezdi.

Emilia ile evlenecektim. Hem de hemen ertesi gün. Tomilson'un korktuğu bir diğer şey de buydu - bu duruma uygun bir kraliyet düğününü zamanında hazırlayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"O zaman yapma," diye homurdandım. Tantanaya ya da büyük bir gösteriye ihtiyacım yoktu. Kahretsin, bunu *istemi*yordum ve Emilia'nın da istemediğini biliyordum. Sadece birbirimize ihtiyacımız vardı,

yüzükler, bir ya da iki tanık ve töreni gerçekleştirecek biri. Hepsi bu kadar. Ve ondan sonra, o *benim* olacaktı. Kraliçem.

"Düşünceleriniz?"

Bana sırtarak karşılık veren Adam ve Shane'e baktım. İkisi de balo için ziyarete geldiklerinde hâlâ benim sarayımda kalıyorlardı. Gerçi baloda hangi cehenneme kayboldukları konusunda hâlâ ketum davranıyorlardı. Pek konuşkan biri olmadığımı biliyordum ama ikisi de balo bittikten sonra bile ertesi güne kadar hayalet gibiydiler.

"Benim fikrim mi?" Adam omuz silkti, mürekkepli kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim fikrim, eğer bu kızla evlenmezsen aptal olduğun yönünde." Shane'e baktı. "Ayrıca, aptal olduğun için *canına* okuruz."

Sırıttım. "Mükemmel."

"Efendim, kararınızı verdiğinizizi biliyorum, ama-

" "Evet," diye mırıldandım, ona ters ters bakarak.

"Prenses Jin ve ailesinin kraliyet ittifakları açısından sunabileceği *çok şey* var, ticari anlaşmalardan ve politik-"

"Tomilson."

Sesim havayı bir bıçak gibi kesti ve o da sustu.

"Sözüm kesindir ve Prenses Jin hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Lütfen kendisine ve ailesine baloya katıldıkları için teşekkür edin ve eğer orta çağda yaşıyormuşuz gibi evliliklere bağlı olmayan ticari anlaşmalar hakkında konuşmak isterlerse, onlarla oturmaktan mutluluk duyarım. İstemezlerse, bu onların kararı." Gözlerimi ona diktim. "Emilia istediğim tek kişi ve yarın onu Kraliçem yapacağım. Bu *son kararım*. Anlaşıldı mı?"

Tomilson dudaklarını büzdükten sonra başıyla onayladı. "Anlaşıldı, Majesteleri."

Topuklarının üzerinde döndü, odadan çıktı ve çalışma odamın kapısını arkasından kapattı.

Shane kıkırdadı. "Dostum, bu adam beni *deli* ederdi."

Gülümsedim. "Tomilson... benim iyiliğimi düşünüyor, sadece kendi bildiğini okuyor."

"Prenses Jin için çok kötü," dedi Adam alaycı bir ifadeyle.

"Seninle iletişime geçmemi ister misin?" Omuz silktim. "Nessa'dan birinin yanlışıyla taç verdiği dangalaklarla ilgilenip ilgilenmediğine bakabilirim?"

"Har har har." Shane gülerken Adam bana parmağını gösterdi. "İlgilenmiyorum ama teşekkürler."

"Hey, o çok güzel."

"Eminim öyledir," diye omuz silkti Adam. "Ama ben iyiyim."

Omuz silktim. "Shane? Randevu ister misin? Görünüşe göre ticaret anlaşmalarıyla birlikte geliyor."

Diğer arkadaşım masama yaslanırken kıkırdadı. "Yok, ben de iyiyim. Teşekkürler."

İkisine kaşlarımı çatarak baktım, gözlerim aralarında gidip geliyordu. Adam ya da Shane gerçek birer playboy falan değillerdi. Her ne kadar benimle dalga geçseler de, onlar da en az benim kadar meşguldü ve kendi krallıklarına odaklanmışlardı. Ve ikisinin de kadınlarla görüşmek için zamanları olmadığını biliyordum. Bununla birlikte, çoğunlukla şaka yapıyor olsam bile, bir randevudan bahsediyordum. Akşam yemeğinden falan, bu prensesle *yatmaktan* değil.

İkisi de beni *oldukça* hızlı bir şekilde geri çevirmişti ve bu benim ilgimi çekmişti.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Gözlerim kısıldı, parmaklarım çenemde gezinmeye başladı.

İki McDermott Prensi de bana ters ters baktı.

Adam aceleyle, "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Evet, sen neden bahsediyorsun?" Shane de çok hızlı bir şekilde mırıldandı. Çok savunmacı bir şekilde.

Arkadaşlarım yalan söyleme konusunda *berbattı*.

"Geçen gece ortadan kaybolmak, randevuları geri çevirmek?"

Adam gözlerini devirdi. "Dostum, senin biraz uykuya falan ihtiyacın var. Geçen gece tanıdığımız bazı insanlar bulduk. Kahretsin, sen de etrafta dolaşıyordun-"

"Bu cümleyi nasıl bitirdiğine dikkat edeceksin," diye homurdandım.

Adams sırttı. "Özür dilerim. Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen ortadan kayboldun ve biz de kendimizi eğlendirmek için başka yollar bulduk."

"Peki ya Prens Jin?"

Shane homurdandı. "Pardon, Bandiff'te *işlediğin* bir suç için verdiğin randevuları geri mi çeviriyoruz şimdi?"

Masamdaki sandalyeye çökmeden önce kaşlarımı çattım ve iç çektim. "Lanet olsun. Özür dilerim. Biraz uykuya ihtiyacım var."

"Geç mi kalktın?"

Shane'in sırttan yüzüne baktım ve ona bir uyarı parmağı gösterdim. "O benim kraliçem olacak, pislik."

"Hey, hey." Yanıma gelip sırtımı sıvazlamadan önce ellerini havaya kaldırdı. "Sadece sana zor anlar yaşattığımızı biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, seninle gurur duyuyorum dostum. Ve senin adına mutluyum. Kulağa geldiği kadar inanılmaz biriye, üvey annesinin altında bir bodrumda yaşarken bile, onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

"Teşekkürler, dostum."

Adam saatine baktı. "Pekâlâ, gitmeliyiz." Shane'e başıyla işaret etti. "Şu şey."

"Doğru, şu."

Kaşlarımı çattım. Evet, bu ikisi kesinlikle bir şeylerin peşindeydi.

Hepimiz ayağa kalktık ve ofisin kapısına doğru ilerliyorduk ki kaşlarımı çattım, gözlerim Adam'ın başının arkasında kısıldı.

"Bu ne lan?"

Döndü, elini başına götürdü ve orada gördüğüm tozlu beyaz tozun bir kısmını savurdu.

"Hiçbir şey, dostum," diye omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Parmaklarımı yüzüme götürdüm ve burnumu kırıştırdım. "Bu lanet olası un mu?"

İki kardeş donup kaldı ve birbirlerine baktılar.

"Ne, ne demek istiyorsun?" Shane mırıldandı.

"Fırın unu." Gözlerim Shane'in başının yan tarafına dikildi. "Dostum, senin saçında da biraz var. Siz ikiniz mutfakta falan mı takılıyordunuz? Birdenbire pişirme işine mi girdiniz?"

Birbirlerine tekrar baktılar ve ben hâlâ o bakışı anlamaya çalışıyordum ki aniden başka bir şey oldu. Gözlerim Shane'e kaydı ve daraldı.

"...Ve Emilia'nın bodrumda yaşadığından hiç bahsetmedim."

Adam boğazını temizlemeden önce bir saniye sessizlik oldu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Bunu hemen şimdi tartışabiliriz."

Shane'e baktı, o da sonunda içini çekti. "Bir kız var, tamam mı?"

"Öyle mi? Peki kim bunlar ve Emilia'nın nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Ben kızlar çoğul demedim," dedi Shane sessizce. Kaşlarımı çattım ve birden kaşlarım havaya kalktı. "Oha, ne?"

Adam omzuma vurdu.

"Dostum, seninle gurur duyuyoruz ve senin adına mutluyuz. Ve tabii ki yarın da orada olacağız. Ama şu an için?"

"Şimdilik gidip kendi prensesimizi bulmalıyız," dedi Shane sessizce. "Ya da daha doğrusu, kendi prenses olmayan prensesimizi."

"Seni bu konuda tutacağım," diye homurdandım. "Çünkü bu kulağa çılgınca geliyor."

"Oh, öyle," diye kıkırdadı Adam, nefesinin altında ıslık çalarak. "İnan bana, çok çılgınca. Seni yarın bilgilendireceğiz dostum, söz veriyorum. Şimdi git şu düğün için hazırlan, tamam mı?"

İkisi gitti ve ben başımı salladım. Bir kız, ikisiyle birlikte mi? Kulağa kesinlikle bir hikâye gibi geliyordu. Ama haklıydılar, bekleyebilirdi. Şimdilik aklımda daha önemli şeyler vardı.

Sevdiğim kadınla evlenmek ve onu kraliçem yapmak gibi.

CHAPTER 13

EMILIA

Vi'nin ıgılları patlarken telefonu kulağımdan çekerek KIZDIM.

"Neaaaaaatt?!!" Telefonun içinden ıgılık attığını duyabiliyordum. Telefonu yavaşça geri getirdiğimde yüzüme kocaman bir sırıtma yayıldı.

"Yarın mı? Yarın Kral Rian'la mı *evleniyorsun*?!"

Heyecanla başımı salladım, Vi tekrar telefonda ciyak ciyak bağırırken kıkırdamamı bile engelleyemedim.

"Bu çok çılgınca!"

"Biliyorum! Ben

sadece..." "Sadece

biliyorsun."

Başımı salladım. "Onu gerçekten tanımadığımı ve bunun çok ani görüldüğünü biliyorum ama... bu çok mantıklı Vi. Her şey yerine oturuyor."

Sessizleşti ve neredeyse telefonun içinden sırttığını duyabiliyordum. "Güven bana, anlıyorum." Derin bir nefes aldı. "Em, senin için çok heyecanlıyım! Ve senin adına çok mutluyum!" Homurdandı. "Aman Tanrım, Marta ve kaltaklar daha önce eve gelip seninle ayrıldığında kendilerini kaybetmiş olmalılar."

Güldüm. "Peki, sen söyle. Ben gittikten sonra işler nasıldı?"

Vi bir an sessiz kaldı. "Uh, emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Yani dünkü öğle ya da akşam yemeği gibi. Sana ekstra kötü davrandılar mı?"

"Oh, evet, ben..." Vi boğazını temizledi. "Dün işten izin aldım. Bayan Smith yemek hazırlama işini devraldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "*Sesin hasta gibi gelmiyor.*"

Anında, şimdiye kadarki en sahte, en zorlama öksürük telaşı başladı. Sırıttım. "Vi?"

"Öyle mi?" sesi birdenbire gülünç bir şekilde "sert" bir hal aldı.

"Bu kulağa çok sahte geliyor."

Yutkunduğunu duyabiliyordum. "Numara yapmıyorum."

İçimi çektim. "Geçen geceki çocuklar için tamamen ekildin, değil mi?"

Normalde şen şakrak, fazla konuşkan olan arkadaşım boğazını temizledi ama bir şey söylemedi.

"Bu senin için neden hâlâ bir sır Vi?" "Çünkü..."

dedi sessizce, sözünü keserek.

"Geçen gece iki erkekle aynı anda öpüştüğün için mi?" Sessizce güldü.

"Yani, evet. Belki de."

"Hâlâ devam ediyor, değil mi? Yani bu sadece rastgele bir öpüşme değildi, değil mi?"

"Emilia-"

"Söyle bana Vi," dedim

nazikçe. "Bu bir skandal."

Sırıttım. "*Evet*, ama bu bilmek istemediğim anlamına gelmiyor." Sesim yumuşadı. "İhtiyacın olursa bunu konuşmana yardım etmek istemediğim anlamına da gelmiyor."

İç çekti.

"Bak, bana söylemek zorunda değilsin ama söylemek istersen yargılamayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Vi sessizce. "Ve teşekkür ederim. Ama sonra, tamam mı? Yakında, söz veriyorum."

"Ne zaman istersen."

"Şimdilik, yarın nasıl Bandiff *Kraliçesi* olacağın hakkında konuşmaya geri dönebilir miyiz?"

Bir saatten fazla telefonda kaldık. Rian'ın asistanlarından biriyle bir terzinin eve gelip Vi'ye harika bir şey giydirmesi için ayarlamalar yapmıştım ve Rian, Marta ve kızlarının müdahale etmemesini sağlamak için korumalarından birini Vi'nin yanına göndermeyi ihmal etmemişti. Sanırım ikimiz de Vi gerçekten düğüne gelirse onlardan bir intikam alma ihtimali olduğunu biliyorduk ama boş ver. Eğer Marta onu bu yüzden kovarsa, gelip benimle sarayda yaşayabilirdi. Zaten bunu yapmasını istiyordum.

Rian'ın öğleden sonraya kadar toplantıları ve randevuları vardı, bu yüzden sonunda kaleyi keşfetmek için onun odasından çıktım.

....*My* kalesi.

Bu düşüncüyü düşünürken içimi bir heyecan dalgası kapladı. Lanet olsun, yarın bu kale benim evim olacaktı. Burada *yaşayacaktım*. Yani, tüm ülkenin yönetimine yardım edecektim. Bunu düşünmek bile baş döndürücüydü ama endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum.

Rian yanımdayken olmaz.

Muhteşem saray bahçelerine doğru ilerledim, bakımlı gül çalıları ve çitlerin arasında gezinirken kalbim şarkı söylüyordu, ta ki kendimi bulana kadar

küçük bir koi havuzunu çevreleyen taş patika boyunca ilerliyordum. İçimi çektim, öğleden sonra havasını içime çektim ve her şeyi sevdim, birden ayak sesleri yaklaştı.

Döndüğümde, muhtemelen benim yaşlarımda, masmavi, biraz sert bakışlı gözleri olan sarışın, güzel bir kadın gördüm. Bana bakıyordu, yüzündeki o tuhaf ifade içimi ürpertti.

"Merhaba." Gülümsedim ve ona doğru yürüdüm. Saraydaki asil hanımlardan biri ya da Rian'ın danışmanlarından biri falan olmalı, diye düşündüm.

"Ben Emilia." Elimi uzattım ve o da yavaşça tuttu. Elimi çok sıkı tutuyordu ve elini geri çekmeden önce elimi sıkarken yutkundum.

"Kim, merhaba," dedi, rahatlamış gibi görünürken tüm soğuk bakışı aniden eridi. Saçlarını geriye taradı ve sanki güneşli havayı ilk kez fark ediyormuş gibi iç geçirdi. Bu... garipti.

"Sarayda mı çalışıyorsun?"

Kim arkasını döndü, bana bakarken dudaklarının kenarlarında tuhaf bir gülümseme belirdi.

"İş mi?" Güldü, sesi bu kadar pratik olmasaydı melodik çıkabilirdi.

"Hayır canım, ben burada *çalışmıyorum*." Gülümsedi. "Belli ki burada yaşıyorum."

"Ah, özür dilerim!" Ben de gülümsedim ve ondan aldığım garip havayı görmezden gelmeye çalıştım.

Kim alay etti. "Beni tanımadın mı?"

Yüzüm kızardı. "Hayır, çok özür dilerim ama burada oldukça yeniyim. Aslında duydunuz mu bilmiyorum ama yarın ben-"

"Beni tanıyor olmalısın tatlım," dedi Kim, gülümseyerek ama gözlerini bana dikerken sesinde biraz gerginlik vardı.

"Ne de olsa ben Kraliçe'yim."

Kalbimin küt küt attığını hissederken donakaldım, gözlerim kırıştı. Bekle, ne oldu?

"Pardon, ne dedin?"

Bana sırtarak bir parmağını dudaklarına götürdü. "Bak, bu büyük bir sır çünkü Rian *her ne* sebeple *olursa olsun* bunun büyük bir haber olmasından hoşlanmıyor." Bileğini çevirdi. "Bilirsin işte, krallar ve sırları."

Döndüm, hava almak için emdim ama bulamadım. Bu bir yalandı, değil mi? Gerçekten doğruyu söylüyor olamazdı.

...Ama kim bu konuda *yalan* söyler ki?

"Sen....sen..."

"Bandiff Kraliçesi, tatlım," diye gülümsedi ve bana tepeden bakan bir "zavallı" bakışı attı. "Ama dediğim gibi, bu büyük bir devlet sırrı."

"Nasıl... nasıl..."

Dudaklarım bir balığınki gibi hareket ediyormuş, suda çırpınıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ne kadar sürecek?" Gülümsedi. "Oh, *yıllar*. Biliyorum, biliyorum, sadece bir eş için o top olayını yaşadı, ama hepsi gazeteler için büyük bir tanıtım olayı. Geçen hafta yoktum ama döndüğüme *çok* sevindim. O adam..." İç çekti. "Sen yokken tüm *bunları* özlediğin kesin, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Göz kırptı ve midemin çalkalandığını hissettim. Dünya etrafımda dönmeye başladı.

Kim gözlerini bana dikerek gülümsedi. "Ve özür dilerim. Şimdi, sen tam olarak kimsin?"

Tek kelime ettiğimi hatırlamıyorum. Sadece döndüğümü, Tanrı'dan bayılmadığımı umduğumu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kaçtığımı hatırlıyorum.

Hepsi bir yalandı.

Çizgiler.

Saçmalık.

Ve ben her parçayı yemiştim.

Ama Şimdi bütün bunları unutmanın zamanı gelmişti. Şimdilik oradan, Rian'dan uzaklaŐmanın ve ne halt edeceğime karar vermenin zamanı gelmişti.

CHAPTER 14

R I A N

Öfke içimde ateş gibi yanıyordu. Dişlerim birbirine öylesine kenetlenmişti ki çenemin kırılacağını sandım ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atıyordum.

"Sikerim böyle işi," diye çıkıştım sonunda, dönüp kapıya doğru hışımla ilerledim. Tanıdığım en cesur ya da en aptal adam olduğunu kanıtlayan Oren, başını sallayarak benimle kapı arasına girdi.

"Çekil," diye tısladım.

Muhafız yüzbaşım gerildi ama yerinden kıpırdamadı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz, efendim."

"Lanet olsun Oren, bu odadan çıkıyorum ve onu bulmaya gidiyorum!"

"Efendim-"

"Kımılda yoksa yemin ederim *ne* yaparım?!" Omzumdaki ele doğru dönerek Shane'e bakarken kükredim.

"Hadi ama dostum," diye hırladı. "Seni buradan çıkaramayacağını ve sadece yemin ettiği işini yaptığını biliyorsun."

"Shane-"

Adam odanın diğer ucundan sessizce, "Onu yakalayacaksın, dostum," dedi.

"Kahretsin, sana yardım edeceğiz."

"Ben de öyle," diye homurdandı Oren. "Elimden gelen her şekilde, Majesteleri."

İçimi çektim, omuzlarım çöktü. Bunların hepsini biliyordum. Oren'in beni o odada tutmasının, sarayı davetsiz bir misafir için kilitlemek söz konusu olduğunda sadece bir protokol olduğunu biliyordum.

Siktiğimin *Kim'i*.

Kimse bana onun saraya nasıl girdiğini söyleyemedi. Aslında Oren bu konuda çok öfkeliydi, çünkü her ne kadar bunu yapmalarının mümkün olmadığına yemin etse de, bir şekilde hata yapan kendi güvenliği idi. Ama içeri nasıl girdiyse girmişti. Ve Emilia'ya ulaşmıştı. Kilitleme bir önlemdi. Kim'in bu işe başka birini bulaştırdığından şüpheliydim ama kraliyet muhafızları emin olmak zorundaydı ve Kral olarak ben de ortalık yatışana kadar kendimi kendi çalışma odamda kilitli bulmuştum.

Kim hiçbir şey söylemiyordu. Aslında, benimle yüz yüze gelmediği sürece konuşmayı reddediyordu ve böyle bir şey olmayacaktı. Ama Emilia'ya ne tür bir saçmalık söylediğini tahmin edebiliyordum. Yıllar önce bir randevuya gittiğimde de benzer bir şey yapmıştı. Randevu berbat geçmişti.

- Düşes de ben de sadece iki krallığın siyasi baskıları nedeniyle tanıştığımızı kabul ediyorduk. "Randevu" sadece dostça bir içkiye dönüşmüştü ama bu Kim'in nerede olduğumuzu anlamasını, hışımla yanımıza gelmesini ve neredeyse zavallı düşesin suratına bir kokteyl şişi saplamasını engellememişti.

Bu sefer Kim benim karım olduğunu iddia etmişti. Büyük magazin dergilerinde editör olarak çalışan bir arkadaşımın, birkaç kez "benimle gizlice evlendiğine" dair bir hikaye satmaya çalıştığını biliyordum. Ama kanıt olmadan, daha değersiz dergiler bile dava korkusuyla basmazlardı.

Ama sadece Emilia'ya bakış açısının bu olduğunu tahmin edebiliyordum. Hay sikeyim.

Tekrar dönerken hırladım, odanın öbür ucuna fırladım ve kocaman bir burbon d ö k t ü m .

Emilia saraydan kaçmıştı. Şoförlerimden birine evine geri dönmesinin benim onayladığım bir iş olduğunu söylemişti ve zavallı adam saraya dönüp gerçekte neler olup bittiğini öğrendikten sonra benden özür dilemekten kendini alamadı. Onu suçlayamazdım, tıpkı benim de

O dışarıdayken beni o lanet olası odada tuttuğu için Oren'i gerçekten suçluyorum. Görev görevdir ve ben buna saygı duyuyorum.

Ama bu, ona geri dönmek, onu eve getirmek ve ona gerçeği söylemek için tam gaz koşmadığım için mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

"Güvenlikten nasıl geçtiğini anlayamıyorum!" Tomilson odanın diğer ucunda hâlâ kendi tarzında öfkeleniyor ve Oren'i parmaklarıyla işaret ediyordu. "Bu kabul edilemez, Kaptan. Bu kesinlikle kabul edilemez-"

"Bu kadar yeter Tomilson," diye

mırıldandım. "Efendim-"

"Yeter."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Üzgünüm dostum," diye homurdandı Shane, bir elini omzuma vurarak. "Helikopterimiz hazır ve gitmeye hazır. Onay aldığınız anda sizi kendim uçuracağım."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

Onun olmadığı her saniye işkenceydi. Ve dışarıda Kim'in saçmalıklarının gerçek olduğunu düşündüğu her saniye daha da kötüydü.

"Bana olayını anlat." İki arkadaşıma başımla işaret ettim. "Daha önce ağzını sıkı tuttuğun şey."

"Pek zamanı değil," diye homurdandı

Adam. "Buna ben karar verebilirim."

Boğazını temizledi. "Onun yerine Oren'i sorguya çekmeye ne dersin?" Kraliyet muhafızlarımla yüzbaşısının kaskatı kesildiğini görmek için ona baktım. "Oren mi?"

"Prens Adam'ın neden bahsettiğinin farkında olmadığımdan eminim."

Sadece sırtıp başını sallayan arkadaşşıma dönüp baktım. "Hadi Oren, geçen gece ne gördüğümü biliyorum. Sanırım buna puding deniyor."

Kaşlarımı çattım. "Puding?"

Adam sırttı. "Ellerini ait olmadıkları yerlere sokuyorsun, değil mi Oren?"

Oren'in yüzü karardı. "Ekselansları-"

Eli aniden kulaklığına gitti, diğer eli de telsizini kaptı.

"Anlaşıldı. Teşekkürler." Bana bakarken boğazını temizledi. "Saray güvende, Majesteleri."

McDermott kardeşler, Oren ve Tomilson peşlerindeyken, o daha sözünü bitiremeden ben onu geçmiş ve kapıdan çıkmıştım.

"Hadi, ben uçuyorum," diye homurdandı Shane, beni sarayın batı kanadındaki helikopter pistine doğru çekerek.

"Oren, Tomilson ve birkaç ekstra muhafızla birlikte gelmeni istiyorum." Gözlerim kısıldı. "Kim bir şey, ama bu Marta denen kadın ve iki kızı başka bir şey. Oraya vardığımızda, taşınıyorlar."

Oren acımasızca gülümsedi. "Muhafızlarım *mükemmel* hareket ederler, Majesteleri."

Helikopter pistinin dışında, Shane ve Adam'ın helikopteri çoktan ateşlenmiş ve hazırıldı. Üçümüz atladık, ben kulaklıklarımı takarken Shane kontrolleri ele aldı.

"Bana bir saniye ver!" Motorun gürültüsü arasında böğürdüm. "Şoförümü arayıp yol tarifini mesaj atmasını söyleyeceğim-"

Helikopter yükselmeye başladı.

"Shane, asıl dedim-"

"Evet. I Biliyorum nasıl için olsun Orada, dostum," o bağırdı geri üzerindemikrofonlar.

Gözlerimi ona dikerek döndüm. "Ne?"

"Emilia'nın evinin nerede olduğunu biliyoruz, çünkü oraya gittik," diye ekledi Adam. "Bu helikopterle. Geçen gün nereye gittiğimizi bilmek ister misin? İşte bu kadar."

"Müstakbel gelinimin evine mi?" Tehlikeli bir şekilde tısladım. "Orada yaşayan tek kişi o değil."

Helikopter ufka doğru uçmaya başladığında kaşlarım havaya kalktı. "Lütfen bana üvey kardeşlerden birine aşık olmadığınızı söyleyin."

Shane homurdandı ve bana bakmak için döndü. "Dostum, un mu pişiriyorsun?" "Bunun bir anlamı olması mı gerekiyor?"

Adam kıkırdadı. "Kız arkadaşının en iyi arkadaşıyla tanışmadın, değil mi?" Ve birden, her şey yerine oturdu.

"Hayır," diye gülümsedim. "Ama siz ikinizin yaptığını tahmin ediyorum?" Kardeşler sırtarak birbirlerine baktılar. "Evet, onun gibi bir şey," dedi Shane sessizce. "Kurnazlık oyunlarını bırakabilir miyiz, göt herif?"

Sırıttı. "Bugün kadınına sahip çıkmak için yola çıkan tek kişinin sen olmadığını söylesek nasıl olur Rian?"

Gaza bastı ve helikopter kırsalın üzerinde kükreyerek uzaklaştı.

Ona.

Emilia'ma.

Kalbime.

CHAPTER 15

EMILIA

AĞLAMA. Sakın ağlamaya cüret etme.

İstiyordum. Tanrım, bahçede *ona* rastladığım o sabahtan beri istiyordum. Ya şimdi? Kötüden daha kötüye gitmişti. Sonra daha da kötüleşti.

Eski evime dönerken ne düşündüğümü bilmiyordum. Belki de sadece bir ara noktaydı - tanıdık bir yer, orada beni bekleyen şeyin hoş olmayacağını bilsem bile. Ama bunu bile bile geri döndüm. Marta'nın yönetimi altında kendimi ne kadar hizmetçi gibi hissetsem de, sonuçta burası hâlâ *benim* evimdi. O, Portia ve Renata oradayken bile burası hâlâ benim *evimdi*. Hâlâ çocukluğumun ve babamın anılarını taşıyordu.

Ama Rian'ın şoförü beni bıraktığında beni bekleyen şeye hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Öfke bekliyordum. Acımasız sözler ve kızgınlık bekliyordum.

Saldırıya uğramayı beklemiyordum.

Portia önce bana saldırdı, ön kapıdan üzerime doğru koşarken çığlık attı. Vuruş o kadar hızlı gelmişti ki kaçmayı bile düşünememiştim ve açık eli yanağımı yakalayınca sertçe yere düşmüştüm. Sırada Renata vardı, ben yerde nefes nefese kalırken kaburgalarım tekme attı.

Ama en çok öfkelenen Marta'nın kendisiydi. Sanki ona bir şekilde haksızlık etmişim gibi üzerime geldi, saçlarımdan bir yumruk yakaladı ve beni saçlarımdan tutarak evin içine çekti. Çığlık atmış, kurtulmak için tekmelemiş ve saçlarımı koparmasın diye can havliyle bileklerine tutunmuştum. Ama içeri girdiğimizde, her şey daha yeni başlıyordu.

Ve şimdi, eski büyük evin unutulmuş güney kanadının tavan arasında kilitli bir mahkûmdum. Tabii ki bodruma değil. Orada dizüstü bilgisayarım, odam, her şeyim olacaktı. Ama o unutulmuş tavan arasında sadece ben ve on iki yıl öncesinden kalma Noel süsleri vardı. Kendime sarıldım, gözlerimi sıkarak kapattım ve kendime iyi olacağımı söyledim. Ama gerçekten de iyi olacağımdan pek emin değildim.

Artık beni neyin beklediğini biliyordum. Marta, kızlarıyla birlikte beni buraya sürüklerken yol boyunca planlarının ne olduğu konusunda çığlık atmıştı. Söylediğine göre, Rogrodia'da yaşlı bir Prens'in evini yöneten bir kuzeni vardı - aile içi şiddet suçlarından üç kez, saldırı suçundan da iki kez affedilmiş bir adam. Kötü ve zalim bir adam.

Beşinci karısını arayan ve bu fırsat için para ödemeye hazır olan bir adam.

Bu benim kaderimdi. Marta *beni* yaşlı bir sürüngene *satacaktı*.

Bunu düşününce dudağımı ısırdım ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıktım. Rian'la mükemmel bir ilişkiye çok yaklaştım. Ve bunu düşündükçe, Kim'in bana söylediklerinin zehir ve yalan olduğunu daha iyi anlıyordum. Rian'ı *taniyordum*. Onun kalbini görmüş ve kimsenin taklit edemeyeceği ya da manipüle edemeyeceği o aşkı hissetmişim. Bunu söylemesi beni tam da güvensizliğimin olduğu yerden vurmuştu, bu yüzden kaçmışım.

Ama şimdi, kandırıldığımı biliyordum. Her ne sebeple olursa olsun, Kim yalan söylemişti ve ben de hepsini yutmuştum. Ve şimdi, bunun bedelini daha da ağır ödeyecektim. Bana yaşadığımı hissettiren adamı kaybetmişim ve şimdi de Rian'ın tam tersi bir adama zincirlenecektim.

Sıkışık, tozlu ve eski tavan arasında volta atmayı bıraktım ve sonunda dizlerimi kendime çekerek kirli ve eski zemine oturdum. Bu şekilde pes *etmekten nefret ediyordum* ama gerçekten başka seçeneğim kalmamıştı. Rian bana ne olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen ona saraydan bir deli gibi kaçtığım söylenmişti. Şoförü

beni nereye götürdüğünü rapor edecekti, ama Kralım bu konuda ne düşünürdü? Ona nasıl görüneceğini biliyordum - tekrar kaçıyormuşum gibi. Teklif ettiği şeye hazır olmadığımı.

Bir kez kaçmıştım ve birbirimizi bulmuştuk. Bunun ikinci kez olabileceğinden pek emin değildim.

Ve sonra Vi vardı.

Bu düşünce karşısında başımı sallayarak gözlerimi tekrar kapattım. Marta beni evin içine sürüklerken arkadaşım peşimden koşarak gelmişti. Cesur, çılgın Vi çığlık atarak ve üvey anneme saldıracaktı gibi geri dönerek yanıma gelmişti. Ama yaşlı kadın onu önce yakalamış ve Vi'nin suratına ters bir tokat atarak onu sersemletmişti.

"Sırada sen varsın, seni küçük fahişe!" diye bağırmıştı arkadaşım yerde sersemlemiş bir halde yatarken.

"*Benim* evimde mi?! İğrenç sürtük! Renata!" Marta kızına ters ters baktı. "Bunu nereye kilitleyeceğini biliyorsun." Kızı onu çekiştirirken Vi'ye tükürmüştü. "Suç duyurusunda bulunacağım, seni küçük pislik," diye tıslamıştı. "Seni kodese tıktıracağım!"

Ve bu arkadaşımı son görüşüm oldu - Marta'nın beni tavan arasına sürüklediği gibi Renata da onu sürükleyerek götürdü.

...Keşke Vi yanımda olsaydı.

Arka planda belli belirsiz bir uğultu vardı ve kaşlarımı çattım. Gök gürültüsü mü? Ses gittikçe yükseliyordu ve yavaşça ayağa kalktım. Bu da neydi böyle? Çatı katının bir ucundaki küçük, tozlu pencereye koştum ve dışarı baktım ama hiçbir şey göremedim. Birden kükreme sesi sağır edici bir hal aldı ve pencerenin üstünden karanlık bir gölge geçti.

Geri sıçradım, ama tekrar dışarı baktığımda hala arazinin uzak tarafı dışında bir şey göremiyordum. Vızıldayan, gürleyen ses yavaşça azaldı, ta ki aniden kesilene kadar.

Sonra bağırışları duydum.

Hatta kükrüyor.

Marta'nın ılık ılığa bağıran sesini ve hemen arkasından kükreten bir adamın sesini açıkça duyabiliyordum. Tahta parçalanması gibi bir ses geldi ve kükreten sesler evin benim tarafıma doğru yaklaşmaya başlayınca aniden donakaldım.

...Tanrım, bu muydu? Rogrodia Prensi beni kaçırmaya mı gelmişti? Kalbim hızla çarpıyor, tavan arasındaki tek kapıya inen küçük merdivenden geri geri çıkarken tenim soğuyordu. Sesler ve bağırışlar yaklaştıkça ürperdim.

Merdivenlerin dibindeki kapı kırıldı - çerçeveden ayrılıp parçalandı ve ben ılık attım.

Ama birden kararlılığım sertleşti.

Bugün olmaz, diye tısladım kendi kendime. Asla olmaz. Savaşmadan olmaz. İstediğim tek adamdan tam bir aptal gibi kaçmış olabilirim. Ama öylece uzanıp beni başkasına satmalarına izin verecek değildim.

Merdivenlerden yukarıya doğru gürleyen bot adımlarının sesi geldi ve hiç düşünmeden elime geçen ilk şeyi kaptiğım gibi adamın karanlık suretine doğru savururken kanlı bir ılık atarak saldırdım.

Yakaladıiğım şey ona çarpıp başının üzerinde tahta parçalarına ayrılınca homurdandı, sonra hırladı ve elimden çekip tavan arasına fırlattı. ılık attım, topuğumla tekme attım ama güçlü eller aniden beni yakaladı ve sert, kaslı, boyun eğmeyen bir vücuda doğru çekti. Tekrar ılık attım, tırnaklarımla ve dizlerimle saldırdım, sonra aniden kulağımdaki ses bana ulaştı.

"Emilia!"

Dondum

kaldım.

"Sakin ol, meleğim. Sakin ol."

Ve aniden, aynen böyle, kavga beni terk etti ve kesinlikle onun kollarında eridim.

"Rian."

Sevdiğim adamın büyük, güçlü kolları beni çevreledi, beni asla bırakmayacakmış gibi kendine çekti.

"*Seni buldum,*" diye fısıldadı çenemi avucunun içine alıp beni öpmeden önce. Öpücük şiddetli, vahşi ve o kadar güçlüydü ki ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissettim. Sonra tabii ki fark *ettim*, beni etrafında döndürüyordu, kalplerimiz bir atarken dudaklarımız birbirine kilitlenmişti.

"Çok özür dilerim," diye soluk soluğa dudaklarına öpücükler kondurdum.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, güzelim," diye inledi ve beni tekrar öptü.

"Kaçtım."

"Ve ben takip ettim," dedi sessizce. "Her zaman takip edeceğim meleğim."

Evet, kalbim onun için yeniden erimeye başladı. Ve gözyaşları da geldi. Bu sefer mutlu olanlar.

"Kim'in sana söylediği... Emilia-"

"Biliyorum," diye başımı salladım. "Yalan olduğunu biliyorum. Ben sadece... o bunu söylediğinde..." "Şüpheleriniz vardı, çünkü çok hızlı hareket ettik."

Başımı salladım. "Belki mi?"

"Peki ya şimdi?"

"*Hiç,*" diye tısladım şiddetle, aniden geri çekilmeden önce dudaklarımız birbirine çarparken ona doğru eridim.

"Aman Tanrım, sana vurdum!"

Ona vurduğum şeyin kalıntılarına doğru döndüğümde, çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım boyalı ahşap bir Noel elfinin parçalanmış ve ezilmiş bir şekilde yerde yattığını gördüm.

Rian kıkırdadı ve bir elini başının yan tarafını ovmak için kaldırdı. "Sanırım tatillerde sana dikkat etmem gerekiyor, ha?" diye iç geçirdi. "Zavallı elf."

Rian beni tavan arasından aşağı taşırken kıkırdadım, kraliyet muhafızları her odayı ararken bağırışlar ve bot sesleri arasında eve geri döndüm.

"Ne arıyorlar?"

Rian omuz silkti. "Protokol. Teknik olarak kaçırıldınız, tehdit edildiniz ve hapsedildiniz."

"Bütün bunlar benim için mi?"

Durdu, gözleri benimkileri arıyordu. Bakışları sertleşmeden önce sessizce, "Sen Kraliçe adayısın, Emilia," dedi. "Ve seni güvende tutmak için tüm dünyayı yerle bir edebilirim."

Göz kırptı.

"Ama aynı zamanda muhafızlarımsın üvey annen ve üvey kardeşlerinin sahip olduğu her şeyi alt üst etmesi, kırıp dökmesi de eğlenceli."

Beni merdivenlerden ana girişe ve ön kapıdan gün ışığına çıkarırken güldüm. Orada, dizlerinin üzerinde, bilekleri arkadan kelepçelenmiş Marta, Renata ve hâlâ çığlık atan, hâlâ bir denizci gibi küfreden Portia vardı.

"Onlara ne olacak?"

Rian beni yere bırakırken döndü. Yavaşça gülümserken gözleri benimkileri aradı.

"Senin bu yönünü seviyorum."

"Neymiş o?"

"Empatiniz."

Kızardım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir dereceye kadar onlar için endişelendiğiniz için sorduğunuzu biliyorum. Hayatlarının geri kalanında hapse atılmalarını istemek için her türlü nedene sahipsin, ama bunu istemediğini biliyorum, değil mi?"

Başımı salladım. Tanrım, o haklıydı. Bana yaptıkları her şey için Marta ve kızlarından nefret etmek istiyordum - babam öldüğünden beri hayatımı çekilmez hale getirdikleri için. Ama o haklıydı. Kendimi bu kadar nefret etmeye zorlayamazdım. Kendimi yeterince *Marta* yapamazdım.

"Evi ve babanın parasından geriye kalan her şeyi kaybediyorlar." Rian'ın kaşları çatıldı. "Bu kısım pazarlığa açık değil. Sana yaptıklarından dolayı benim için değil. Ama bunun ötesinde?" İç çekti. "Hapishane değil."

Ona sarılırken alaycı bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Kulağa çalgınca geldiğini biliyorum."

"Bir Kraliçe'nin sahip olması gereken şefkate benziyor," diye mırıldandı alnımdan öperek.

"Sürgün hakkında ne hissediyorsun?"

"Sürgün hakkında *harika*

hissediyorum."

Rian sırttı. "Bunu düşün-"

Aniden başka bir helikopter ağaçların tepesinden kükreyerek geldi, sıcak ve hızlı bir şekilde yaklaştı ama çimenlerin üzerine oturmadan önce hızla düzleşti. Rotorlar durdu ve yan kapı açıldığında, bir adam aniden çılgınlık atarak ve yuvarlanarak dışarı çıktı, arkasındaki bot tarafından tekmelendi. Botun sahibi peşinden aşağı atladı ve uçuş kaskını yırtarak Rian'ın Muhafız Yüzbaşısı Oren'i ortaya çıkardı.

Yerde yatan ve elleri arkadan kelepçelenmiş halde sızlanan adam ise kraliyet danışmanı Tomilson'du.

Rian'ın gerildiğini, hırıltısının göğsünde sıkıştığını hissedebiliyordum.

"Oren!" diye kaşlarını çatı ve çekilmeden önce bana sarıldı. "Sen ne sikim _."

"Ekselansları!" Yüzbaşı öfkeli görünüyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu, çimenlerin üzerindeki sümüklü danışmanı küçümsüyordu. "Yaptığım şey danışmanınıza lanet bir avukat tutmasını tavsiye etmek, çünkü az önce onu tutukladım."

Rian durdu. "Affedersiniz?"

Oren'in yüzü asıktı. "O yaptı, efendim. Her Şeyi o yaptı. Kim'in saraya girmesi, darbeden arta kalanların çıkardığı gürültüler." Rian'a doğru bakarken çenesi sıkıştı. "Ve bundan sonrası daha da kötüleşiyor, Majesteleri."

Rian'ın elleri yumruk şeklinde kenetlendi ve sanki her Şey onu yana doğru çarpmış gibi sallandığını görebiliyordum. Bir anda yanında bitiverdim, elimi onun elinin içine sokup sıkıca kavradım. O da beni sıkarak derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim Oren," dedi Tomilson'dan yüzünü çevirerek, sanki ona bakamıyormuş gibi. "Onu saraya götürün ve zincire vurun."

"Derhal." Oren yaklaşırken boğazını temizledi. "Sen de mi geliyorsun?"

"Evet."

Rian döndü, gözleri aniden benimkilere kilitlendi ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Hemen, aslında. Bekleyemeyecek acil planlarımız var."

Oren kaşlarını çattı. "Resmi programınızda bir Şey göremedim-"

"Evleniyorum Oren," dedi Rian sessizce, beni kendine çekerken gözlerinin içine bakarak. "*Biz* evleniyoruz. Hem de hemen."

Muhafız Yüzbaşısı sırtarak Rian'ın omzuna bir arkadaş gibi vurdu. "Saray papazına sizi beklediğini haber vereceğim."

"Teşekkür ederim, dostum."

Kraliyet muhafızlarının arabaları ve minibüsleri kükreyerek eve doğru ilerlerken sirenler çaldı, daha fazla muhafız evi tehditlere karşı aramayı bitirmek ve Marta, Portia ve Renata'yı götürmek için koşarak gelirken ışıklar parladı.

"Eğer çok hızlıysa, daha büyük bir Şey için beklemek istiyorsanız-"

"Beş dakika beklemek istemiyorum," diye nefes aldım ve onu usulca öpmek için eğildiğimde içinde eridim.

"Evlen benimle, Emilia. Kraliçem, kalbim, aşkım ol."

Evet, sanki bunu düşünmek zorundaymışım gibi.

Kollarına atlayıp onu öperken ve diğer her şeyin kaybolup gitmesine izin verirken dudaklarımdan "evet" kelimesi döküldü.

"Hadi gidip evlenelim," diye fısıldadım dudaklarına.

Beni etrafında döndürürken sıırttı. "Hadi. Shane ve Adam bizi geri götürebilir-"

Kaşlarını çatı. "Shane ve Adam hangi cehennemde?"

Birden benim de kaşlarım çatıldı. "Bekle, Vi hangi cehennemde?" Birbirimize döndük, sırtışlar yüzümüze yayılıyordu.

Rian beni kendine çekerek, "Sanırım önümüzde *çok* ilginç bir eve dönüş yolculuğu var," diye mırıldandı. "Ama şimdilik sadece hayatımın aşkını öpmek istiyorum."

"Şimdilik mi?" Alay

ettim. "Her zaman

için."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve etrafımızdaki diğer ışıklar, sesler ve kaos yok olup gitti.

Her zaman için.

EPILOGUE

EMILIA

HER ŞEYİN bir yolu vardır - bazen, hatta özellikle de hiç beklemediğiniz bir anda. O tavan arasındayken, her şeyi kaybettiğime ikna olmuştum. Ama işte böyle, her şey değişebilir. Tıpkı bunun gibi, sevgi, iyilik ve umut da bir şekilde işe yarayabilir.

Marta, Portia ve Renata hapishaneden kaçtılar, gerçi Rian bana da vurduklarını öğrenince neredeyse fikrini değiştirecekti. Yine de Bandiff'te artık hoş karşılanmıyorlardı ve son duyduğuma göre, haritada bulabileceğimden emin olmadığım küçük bir krallıkta bir Lord'un evinde ev işlerine yardımcı olarak çalışıyorlardı.

Ev ve babamın banka hesapları bana geçti ama o zaman ne işime yarayacaklardı ki? O zamana kadar Kraliçe olmuştum ve sarayda yaşıyordum. Ve para artık ihtiyacım olan bir şey değildi.

Bunun yerine evi, babam hala buralardayken ve Marta'nın terör saltanatı boyunca orada çalışmış olan insanlara verdim. Kalanlar o evi ve bu arada beni sevdikleri için kalmışlardı. Bunu hak etmişlerdi ve evi, bir zamanlar o koridorlarda gülüp şarkı söyleyen anıları hatırlayacak insanlara gitmesini, her şeyi yerle bir edebilecek bir yabancıya satılmasına tercih ederdim.

Elbette Vi'ye vermek *istemiştim*. Ama sonra, o kendi mutlu sonunu buldu. Bir sarayla birlikte gelen bir saray, ekleyebilirim. Ama belki o hikayeyi anlatmakta daha iyi olurdu. Aslında, bunu anlatmakta *kesinlikle* daha iyi olurdu. Ne de olsa üç çok karmaşık bir sayı.

Tomilson'ın ihaneti Rian'ı çok kötü etkiledi. Ve derinlere indi. Rian'a Prenses Jin'i ayarlama konusundaki ısrarı, Xijiangdu krallığının Bandiff'i içeriden ele geçirmek için yaptığı ayrıntılı planın bir parçasıydı. Plan Rian'a kanca atmak, onunla evlenmesini sağlamak ve sonra da onu öldürmek için bir tür kaza düzenlemektir.

Yıllardır Tomilson'dan şüphelenen Oren'di ve çalışkanlığı ve araştırmaları sonunda gerçeği ortaya çıkarmıştı. İşin ucu yıllar önceki darbe girişimine kadar uzanıyordu. Aslında işin en kötü yanı da buydu. Görünüşe göre gerçek, yıllar önce Rian'ı uykusunda bıçaklamaya çalışan saldırganın *Tomilson* olduğuydu, eski danışmanı William değil.

Karanlıktı ama o gecenin gerçeği Tomilson'ın darbenin bir parçası olduğu ve Kral'ı bıçaklamaya çalışanın da o olduğuydu. William, Rian'ı kurtarmak için içeri dalmış ve Tomilson'la koridorda kavga etmeye başladıklarında Tomilson üstünlüğü ele geçirerek danışmanı öldürmüştü, daha sonra da her şeyin arkasında William'ın olduğunu iddia etmişti. Tomilson'ın o gün taşıdığı topallama, Rian'ın "suikastçı adayıyla" yaptığı dövüşten değil, Tomilson saldırmadan hemen önce uyandığında Rian'ın onu defetmesinden kaynaklanıyordu.

Rian, Marta ve kızlarına hoşgörü göstermişti.

Tomilson'a yapmadı. Tabii üç kez üst üste müebbet hapis cezasını hafif bulmuyorsanız. Sanırım öyle.

Tomilson'la birlikte, yıllar önce tahtı sarsmaya çalışan darbenin son kırıntıları da gitti. Tomilson'un e-postaları ve kendi itirafları sayesinde komplocuların sonuncusu da yakalandı ve Bandiff bir anda hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde bir araya geldi.

Sözüne sadık kalarak, Rian ve ben o gün saraya döner dönmez evlendik. Ve aslında, evlenen sadece biz değildik.

...Ama dediğim gibi, belki bu başka bir günün hikayesidir.

Ben kralımı buldum, o da kraliçesini buldu ki bu iyi bir şey çünkü kraliçe iki kez tam bir aptal gibi koştu. Ama artık koşmuyor. Artık kaçmıyorum. Aşktan değil, asla.

Sonunda, her şey güvenle ilgili. Kendinize güvenmek. Dünyaya güven. Kadere, karmaya ya da alinyazısına güvenmek. Ya da başka bir şey yoksa, sadece aşka güvenmelisiniz.

Çünkü gerçekten, ihtiyacınız olan tek şey sevgidir.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.